

ДОМАЦ

БРОЈ 28

Излази једном годишње**Издавач:****Дом ученика средњих школа****Чачак****Учитељска бр. 8****Цара Душана бб****За издавача:****Зоран Лекић, директор****Уредник:****Братислав Бежанић, васпитач****Помоћник уредника:****Лена Лазић, трећи разред****Редакција:****Анђела Новитовић, II разред****Ирина Ђорђевић, III разред****Борисав Јовановић, III разред****Милош Ђоровић, III разред****Штампа:****„ГРАБОВАЦ С“, Чачак****Тираж: 200 примерака**

ЛЕТОПИС ШКОЛСКЕ 2018–2019. ГОДИНЕ

31. 8. 2018. год. У Дом се уселило 213 ученика. У нови објекат смештено је 126, а у старој згради 87 ученика.

22. 9. 2018. ОТВОРЕН НОВИ ОБЈЕКАТ ДОМА: Министар образовања, науке и технолошког развоја, Младен Шарчевић, свечано је отворио нову зграду Дома ученика у Улици Цара Душана ББ.

2. 10. 2018. Одржан је састанак Ђачког парламента. Јавним гласањем за председника је изабран Милош Матовић, ученик 4. разреда Медицинске школе.

24. 10. 2018. Турнир у малом фудбалу.

25. 10. 2018. Журка за ученике из старе зграде Дома.

29. 10. 2018. Ученици из собе бр. 16 награђени су за најуреднију собу ула-зницама за пројекцију филма „Јужни ветар“.

27. 11. 2018. Домски квиз. Победничка екипа првог кола квиза: Божидар Томовић, Јован Станић, Марко Јечменица, Невена Јечменић. Победничка екипа је награђена улазницама за пројекцију филма Краљ Петар први.

7. 11. 2018. Наступ плесног ансамбла STAR DANCE.

19. 12. 2018. Домски квиз. Победничка екипа другог кола квиза: Никола Стојановић, Милош Матовић, Ђорђе Петронијевић, Матеја Ружић.

24. 12. 2018. ВРШЊАЧКО НАСИЉЕ, предавање за ученике Дома. Реали-затори: Биљана Јаковљевић и Братислав Бежанић, васпитачи.

25. 12. 2018. ПРАЗНИЧНЕ ИСКРЕ – предавање о љубави и моралу. Предавач- Ирена Чоловић, дипломирани теолог.

27. 12. 2018. Новогодишња журка у новој згради Дома.

26. 2. 2019. Промоција музичког издања У ВРЕМЕ ОНО. Аутори – Асим Сарван, композитор и Архимандрит Тимотеј, игуман манастира Вазнесе-ње, стихови. Организатори – УДРУЖЕЊЕ „ИРМОС“.

7. 3. 2019. Домски квиз, финале. Победничка екипа : Божидар Томовић, Јо-ван Станић, Марко Јечменица, Невена Јечменић. Награда- улазнице за по-зоришну представу.

7. 3. 2019. ЖУРКА за све ученике у новој згради Дома.

9. 3. 2019. Регионално такмичење домаћа у кошарци у Пожеги. Дечаци - ПРВО место, девојке- ПРВО место.

16. 3. 2019. Регионално такмичење домаћа у шаху и одбојци у Краљеву. ПРВО место у појединачном такмичењу у шаху – Анђела Тошић.

23. 3. 2019. Регионална домијада у фудбалу и стоном тенису у Ужицу. Милена Чкоњевић је освојила друго место у појединачном такмичењу.

30. 3. 2019. Регионално такмичење домаћа у културно- уметничком ствар-алаштву у Врњачкој Бањи.

НОВА ЗГРАДА ДОМА ЈЕ ОТВОРЕНА

Другог дана септембра 2018. године отворила су се врата нове зграде Дома за ученике средњих школа у Чачку. 126 ученица усвојено је у нову зграду, док је у старој згради у Учитељској улици смештено још 87 ученика, углавном дечака. У почетку смо сви били забринути, због промене амбијента, друштва и навика.

Новим домцима је недостајала кућа и породица, а старим домцима је недостајао онај стари добри Дом у Учитељској, она велика породица коју су тамо стекли. Истина, и даље се хранимо у мензи старог Дома, што је добра прилика за сусрет са старим друштвом, али чињеница да се након ручка, мора натраг, тешко пада и новим домцима који би да стекну пријатеље, а посебно старим станарима Дома који би још пар минута остали под „капелицом“ да прозборе још понеку реч. До ситеј Обрадовић каже да се само глуп човек плаши промена, тако да ћемо га по-

слушати и трудити се да што пре у нови простор унесемо онај осећај топлине који смо понели из Учитељске.

Нову зграду Дома свечано је отворио министар образовања, науке и технолошког развоја, Младен Шарчевић, 22. септембра 2018. године.

Лена Лазић

УСЛОВИ ЗА ЖИВОТ У ДОМУ БИЋЕ ЈОШ БОЉИ

Младен Шарчевић предаје кључеве Дому директору Зорану Лекићу

Након отварања нове зграде, који су ваши планови за наредни период?

План ми је да услуге смештаја, исхране и васпитног рада у Дому из године у годину буду све боље, да боравак у дому ђаци памте као лепо искуство у животу.

Када ће бити уређено двориште?

Имамо у плану да поплочамо трибине испред Дома. Свака измена захтева сагласност архитекте.

Да ли ћемо добити и неки спортски терен или салу?

Наравно да је потребно да Дом има терен за игру, па сам из тог разлога од града затражио да нам додеље простор иза Дома за рекреацију, дружење и спорт. Поред терена биће урађена расвета и трибине. Како незванично сазнајемо град је донео одлуку да тај плац додељи Дому, али још нисмо добили писмену потврду.

Када ће бити отворена кухиња у новој згради Дома?

Добили смо веће инвестиције од Централне банке, па нам је у циљу да опремимо кухињу како деца не би морала да шетају од старе до нове зграде Дома. Кухиња нам је тренутно приоритет број један.

Анђела Новитовић

ДОМСКЕ СЕКЦИЈЕ

КУЛТУРНО-ЗАБАВНО СТВАРАЛАШТВО

НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА:

Домац који управо држите у рукама месецима се крчкао на тихој ватри око које смо се окупили да бисмо направили часопис по вашем укусу. Рецепт је већ опробан, али свако од нас је додао прстохват свог тајног зачина. Надамо се да нећемо изневерити ваша очекивања.

МУЗИЧКА СЕКЦИЈА:

Након победе на прошлогодишњем Републичком такмичењу домаћа, када су се представили песмом „Ми нисмо сами“ групе Филм, звезде домске музичке сцене, у донекле изменјеном саставу, ове године, припремају се за наступ на Домијади која ће се одржати у Врњачкој Бањи 30. марта 2019. године. У категорији популарне музике, представиће се нумером „Лоше вино“, аутора Горана Бреговића (музика) и Арсена Дедића (стихови), а у категорији етно музике-традиционалном песмом „Расло дрво тополово“. Од њих очекујемо да понове прошлогодишњи успех. За рад секције задужене су васпитачице Драгана Ђусловић и Драгана Андрић, а ангажовани су и стручни сарадници, Мирјана Јаневска и Момчило Драгојевић, професори музичке културе.

ЛИКОВНА СЕКЦИЈА:

Ликовна секција је ове године окупила велики број заинтересованих ученика који су се опробали у различитим ликовним техникама, декупажу, колажу, цртању и сликању, као и изради предмета од рециклажног материјала. За рад секције задужена је васпитачица Бисерка Неговановић.

РЕЦИТАОРСКА СЕКЦИЈА:

Васпитачица Драгана Андрић је ове године окупила осам ученица талентованих за рекитовање, са којима је предано вежбала технике лепог говора. Ученици су имали прилике и да се упознају са завичајним песничима, Радмилом Рубаковић и Светланом Вучковић, које су им пренеле своје искуство у казивању стихова. На Регионалној домијади наш Дом ће представити Јована Цветановић и Анђела Тошић, које ће казивати стихове Виславе Шимборксе „Разговор с каменом“.

ДРАМСКА СЕКЦИЈА:

По мотивима књиге „Поздрави неког“, аутора Весне Огњеновић и Будимира Нешића, драмски уметник Милутин Јевђенијевић Гиги режирао је представу „Гиги“ којом ћемо се представити на овогодишњој До-

мијади. Представа носи јасну поруку: БОРИМО СЕ ПРОТИВ НАСИЉА! Наши глумци су морали да овладају ликовима младих преступника који су се игром случаја нашли са оне стране закона, што није било нимало лако. Ово је прави час да наш ЈДП (Једноставно домско позориште) заблеста у пуном џају сцене. Чланови драмске секције: Анђела Новитовић, Милица Мечанин, Вања Драмићанин, Немања Милановић, Вељко Петровић и Божидар Томовић.

ФОЛКЛОРНА СЕКЦИЈА:

Иако су у почетку били несигурни због промене КУД-а, на иницијативу васпитачице Биљане Јаковљевић, домски фолклораши су месецима напорно вежбали и уверили се да је све могуће. Пробе се одржавају од октобра прошле године два пута недељно, а пред такмичење постале су учествалије и захтевније. После неколико година, домски ансамбл је комплетан, чине га шест дечака и шест девојчица. На Републичкој домијади ће се представити кореографијом „Игре из врањског поља“, коју је одабрао Милован Вучићевић, сарадник из КУД-а „Дуле Милосављевић – Желе“. Верујемо да ћемо ове године на Регионалној домијади остварити дуго очекивану победу.

МОДЕРАН ПЛЕС:

Клуб нове зграде Дома сваког уторка и четвртка испуни звуци хип-хопа и весела граја девојака које су се, након три године, опет окупиле на радост васпитачице Јасмине Оцоколић. Инструктор плесне групе STAR DANCE, Марко Суботић, задужен је да осмисли и увежба кореографију и одабре најбоље плесачице за наступ на овогодишњој Домијади. Драга публико, слободно ђускајте и не штедите ваше дланове!

Лена Лазић, трећи разред

ДОМСКЕ СЕКЦИЈЕ

СПОРТСКЕ СЕКЦИЈЕ

КОШАРКА: Од првог дана школске године, жељни освете због пораза у прошлогодишњем финалу, кошаркаши су вредно тренирали, под будним оком васпитача Александра Ацемовића. За разлику од дечака, девојке су претходне две године освајале прва места. Ове године су у још бољој форми кренуле на Регионалну домијаду у Пожеги. Стефана Коминац, капитен женске екипе,

пред одлазак на Домијаду била је сигурна у победу. Наша очекивања су се у потпуности испунила, и мушка и женска екипа тријумфовале су у Пожеги и спремне су да се носе са јаком конкуренцијом на Републичкој домијади у Врању. Најбољи смо, најбољи!

ОДБОЈКА: Својим смиреним приступом игри, васпитачица Олгица Крстовић је и ове године водила наше одбојкаше, подстичући њихово самопоуздање. Упркос поразима које су доживели прошле године, мушка еки-

па у финалу, а женска у четвртфиналу, капитен мушки екипе, Божидар Томовић, надао се победи на Домијади у Краљеву. И Јелена Петровић, капитен женске екипе очекивала је високе резултате који се, нажалост, нису испунили. Наше разочарање трајало је кратко, јер ипак је све игра, пораз је саставни део спорта.

ФУДБАЛ: Са великим мотивацијом наши момци тренирали су у жељи да наступе у најбољем светлу на Регионалном такмичењу у Ужицу. „Од када сам у Дому, нисмо имали бољу екипу. Имамо петорицу момака који тренирају у чачанском Борцу и Младости из Лучана“, рекао нам је Петар Ђуровић, један од играча нашег тима, пред сам полазак у Ужице. Ко је, међутим, могао знати да ће, због обавеза према матичном клубу, од њих петорице, четворица бити спречена да играју на Домијади. Са тако ослабљеном екипом нисмо успели да се пласирамо у друго коло такмичења.

ШАХ И СТОНИ ТЕНИС: Иако у сенци тимских спортова, шах и стони тенис су традиционално популарни у нашем Дому. Немања Басарић који је прошле године показао најбоље резултате у стоном тенису, рекао нам је да су услови за тренирање веома добри и да је интересовање домаца задовољавајуће. Све то ипак није било довољно за неки значајнији резултат у Ужицу. Наша најбоље пласирана такмичарка у стоном тенису је Милена Чкоњевић која је у појединачној конкуренцији освојила друго место.

Од шахиста смо очекивали мало више среће и концентрације, али задовољни смо победничким пехаром у појединачној женској конкуренцији који је у Дом донела Анђела Тошић.

Борисав Јовановић, трећи разред

УСПЕХ ЧАЧАНСКЕ КОШАРКЕ У ПОЖЕГИ

Иако је јутро било тмурно и кишовито, ми смо били насмејани и расположени за борбу која нам је следила. По доласку у дом наших домаћина у Пожеги, угошћени смо доручком, а затим смо се упутили ка месту такмичења. Ми, дечаци, ка градској хали, а девојке ка фискултурној сали Гимназије. Атмосфера у екипи никада није била боља, бар откад сам ја у дому. Узајамно смо се бодрили и навијали. Девојке су желеле да трећи пут заредом однесу победу на регионалној домијади, док смо ми,

момци, хтели да се искупимо за пораз у прошлогодишњем финалу и да докажемо да смо кадри да поновимо успех од пре две године, када смо били победници на домијади у Ивањици.

Почело је одлично. И мушка и женска екипа су у првом колу прошле без већих проблема. У полуфиналу девојке су рутински однеле победу за пролаз у финале, где су их чекале девојке из Краљева. Уз добру тактику и смирену игру, успеле су да дођу до очекиване победе. Код нас је било неизвесно до самог kraja полуфиналне утакмице против екипе Дома ученика „Петар Радовановић“ из Ужица, када смо погодили тројку у последњим секундама и на тај начин се пласирали у финале. Најбоља екипа је била савладана, па смо растерети ушли у завршну утакмицу против домаћа из Врњачке Бање. У првом полувремену

смо остварили значајну разлику, коју смо успели да сачувамо до краја, иако нас је противничка екипа сустизала. Победили смо резултатом 23:22.

Искуство је било невероватно, а оно чега ћу се најрадије сећати јесте та тројка у мушком полуфиналу, коју сам, стицајем околности, погодио баш ја. За крај, да поновимо да свега овога не би било, да атмосфера у нашој екипи није била сјајна.

Борисав Јовановић

ДОМИЈАДА У КРАЉЕВУ

Иако је Краљево близу, тог већег и сунчаног 16. марта 2019. године, ми, одбојкаши и шахисти устали смо рано и кренули на Домијаду. Још увек поспане, у домском ресторану чекало нас је пријатно изненађење велики шведски сто и на њему прегршт укусне хране. Љубазни домаћини нису штедели, у жељи да код гостију оставе добар утисак. Након оваквог дочека, добро расположени кренули смо на такмичење.

Оdbojkaši су играли у новој савремено опремљеној сали Дома, док су одбојкашице наступале у сали Пољопривредне школе. Ми одбојкаши смо стигли до полуфинала, али, што због наших грешака, што због противникова добра игре и спортске среће, полуфиналну утакмицу против еки-

пе Дома ученика „Миодраг В. Матић“ из Ужица смо изгубили и заузели неславно четврто место. У женској конкуренцији, ситуација је била мало боља. Стицајем околности, наше одбојкашице су изгубиле од победничке екипе из Дома „Петар Радовановић“ из Ужица, па самим тим, заузеле треће место.

Шах се играо у просторијама Дома. Нажалост, наши шахисти су испали у првом колу, док је Милош Јевтовић, наш представник у појединачном такмичењу стигао до четвртфинала. Шахиткиње су освојиле утешно друго место,

али је у појединачном такмичењу Анђела Топић однела победу и тако осветлала образ нашег Дома. Честитамо!

Борисав Јовановић

**НАШИ
МАТУРАНТИ**

ДОМ - МЕСТО ГДЕ НАУЧИТЕ ДА ПОШТУЈЕТЕ СЕБЕ И ДРУГЕ

Слева надесно стоје: Божидар Томовић, Милош Матовић, Ђорђе Петронијевић, Милош Јевтовић, Никола Стојановић Седе: Татјана Радојичић, Кристина Новаковић, Зорана Вучковић, Светлана Савић, Јована Коловић, Невена Ђоковић, Данијела Луковић, Невена Кочовић, Милица Пантовић, Ивана Оцоколић, Вања Веселиновић

– ДА ЛИ МИСЛИТЕ ДА ЋЕ ВАША ГЕНЕРАЦИЈА НЕШТО ПРОМЕНИТИ У НАШОЈ ЗЕМЉИ?

Марија Радисављевић: Генерација не може да промени ништа битно јер нису сви истих капацитета, али појединци могу.

Миљош Матовић: Заиста мислим да неће, зато што млади перспективни људи напуштају ову земљу не жељећи да се задрже у Србији.

Јелица Новковић: Мислим да наша генерација неће променити ништа, јер нисмо довољно перспективни нити смо оптимисти. Не мењају ништа ни старије генерације, а камоли ми.

Ђорђе Петронијевић: Сматрам да имамо талентовану омладину која може да направи велике ствари.

Милица Пантовић: Не мислим да хоће, треба да прође више генерација да би се систем променио.

Никола Стојановић: Искрено се надам да хоће. Са новим генерацијама долазе и нове идеје.

Ивана Оцоколић: Мислим да се ништа неће променити, јер за то није довољна само моја генерација, већ генерације које тек долазе.

– ДА ЛИ РАЗМИШЉАТЕ О ОДЛАСКУ У ИНОСТРАНСТВО НАКОН СТУДИЈА ИЛИ БИСТЕ РАДИЈЕ ОСТАЛИ ОВДЕ?

Марија Радисављевић: Размишљам зато што у иностранству постоји могућност за успех, уколико имате талента. Треба спознати и ценити своје способности, па на основу тога тежити најбољем.

Никола Стојановић: Не, не планирам, јер одласком у иностранство прихватам туђи језик и културу док своју полако губим. Није исти осећај када си окружен људима чији језик не разумеш и својим народом.

Милица Пантовић: Да, уколико се укаже добра прилика, јер мислим да је знање много више цењено преко, него у нашој држави.

Татјана Радојичић: Да и уколико ми се укаже добра прилика, искористићу је.

Ђорђе Петронијевић: Размишљам о одласку одмах после средње школе, не кривим никога за то, једноставно то је најбоље решење у овим условима.

Ивана Оцоколић: Да, размишљам, јер мислим да је живот у иностранству много бољи него овде.

Наставак са 8 стране

Милош Матовић: Да. Надам се да ћу даље школовање наставити у Словенији, волео бих да студирам медицину у Љубљани и да тамо нађем посао.

Јелица Новковић: Не. Не могу да замислим живот у иностранству, тамо се не бих осећала као свој на своме. Волим да путујем, али више волим земљу у којој сам рођена.

– ПО ЧЕМУ ЋЕТЕ ПАМТИТИ ДОМ?

Марија Радисављевић: Памтићу га по дружењу.

Милица Пантовић: По домијадама, то је најлепше искуство из домског живота.

Ивана Оцоколић: Има много лепих тренутака из дома који ће ми остати у памћењу, али мислим да ћу га пре свега памтити по гашењу струје у 2300 и буђењу у 6 ујутру.

Ђорђе Петронијевић: По Домијади 2018. када смо били домаћини и по дружењу у Дому након такмичења.

Јелица Новковић: По правом пријатељству које сам стекла у дому и које ће трајати целог живота.

– КАКО ВАМ СЕ ЧИНЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ КОЈЕ ДОЛАЗЕ?

Марија Радисављевић: Поражавајуће, али постоје изузети.

Милица Пантовић: Већина њих не може да се снађе у новим ситуацијама и има мањак самопоздања, културе и основног васпитања.

Никола Стојановић: Нажалост млађе генерације имају мањак поштовања према старијима, лесни су и занемарују образовање, једино што их занима је забава.

Ивана Оцоколић: Част изузетима, али генерације које долазе су све горе и горе.

Јелица Новковић: Мислим да не придају значај правим вредностима.

– Описите идеалног цимера.

Марија Радисављевић: Идеалан не постоји, али ако баш мора, онда би моја копија представљала идеалног цимера.

Милица Пантовић: Моје цимерке, Јана и Ивана, су идеални цимери.

Никола Стојановић: Да је толеранта, комунициративан и да лако можемо да се договоримо о свему.

Милош Матовић: Идеалан цимер је онај који те разуме, увек је ту за тебе, али је пре свега битно да се добро слажеш са њим.

Ивана Оцоколић: Да буде васпитан, да одржава личну хигијену и хигијену собе, да има разумевања за потребе својих цимера. Ја стварно имам идеалне цимерке и свима желим да пронађу такве.

Јелица Новковић: Идеалан цимер је добар, уредан, спреман за сарадњу поштујуји туђа права.

НАШИ МАТУРАНТИ

– ДА СЕ О ВАШЕМ ЖИВОТУ ПРАВИ ФИЛМ, КОГ ЖАНРА БИ ОН БИО И КАКВА БИЛА ВАША УЛОГА?

Марија Радисављевић: Мој живот и јесте филм у коме су сви жанрови заступљени, осим хорора.

Милица Пантовић: Акциони филм са елементима комедије у коме глумим слатку малу плавушу са предугачким језиком.

Ђорђе Петронијевић: Вероватно би била комедија, а моја улога би била улога сценаристе и редитеља.

Ивана Оцоколић: Била би то испанска серија. Мислим да је овим доволно речено.

Татјана Радојчић: То би дефинитивно била романтична комедија, а моја улога у њој би, по свему судећи, била неодређена.

Јелица Новковић: Комедија пошто би то одговарало мом карактеру, мада могао би то да буде и неки акциони филм са духовитим, занимљивим заплетом пошто волим да се нађем у новим непознатим ситуацијама.

ДА ЛИ ЈЕ И КАКО ДОМ УТИЦАО НА РАЗВОЈ ВАШЕ ЛИЧНОСТИ?

Јелица Новковић: Да, постала сам одговорна за своје поступке и прихватам обавезе. Осамосталила сам се и почела да размишљам зрелије, али сам такође схватила како не треба да се понашам у ситуацијама када треба да се супроставим некултурном понашању и безобразлуку.

Никола Стојановић: Утицао је највише на развој самосталности и сналажљивости.

Ђорђе Петронијевић: Дефинитивно је утицао на мене, научио сам доста паметних и корисних ствари. Дом нас је научио дисциплини и како да се сами о себи бринемо.

Марија Радисављевић: Дом ми је помогао да се осамосталим и да критички сагледавам туђе поступке и начин на који се људи понекад грубо, али некада и са лубављу опходе према другима.

Милица Пантовић: Јесте. Доласком у дом сам се осамосталила, одрасла, физички и психички, и научила како да поштујем себе и друге.

Татјана Радојчић: Јесте, много. Осим што сам упознала нове људе, научила сам да ценим туђе време и одлуке, да се осамосталим и схватим многе важне ствари у животу.

Ивана Оцоколић: Дом је, наравно, утицао на развој моје личности. Осамосталила сам се доста, научила да углавном све морам сама да урадим и стекла нова искуства и пријатељства.

Милош Матовић: Дом је дефинитивно утицао на мене, ипак сам ту провео 4 године. Дом ми је помогао да се осамосталим, да постанем одлучнији, сигурнији у себе, зрелији и одговорнији.

Ирене Ђорђевић и Лена Лазић

СЕЋАЊА БИВШИХ ДОМАЦА

Пише: Рада Новитовић

Од безброј успомена које имам, у сећање ми је најјаче урезан дан када сам први пут ступила у „наранџасту кошницу“, како многи називају надалеко чувени чачански Дом ученика средњих школа. За четрнаестогодишњу девојчицу из малог села то је био најтежи дан у животу. Тада то нисам знала, али тај дан је био покретач лавине до-гађаја који су из корена променили мој живот. Одвојеност од породице, заборављање дотадашњег начина живота и стицање нових навика које су биле условљене правилима живота у дому и системом мог школског образовања, за мене су значили ужасну борбу са осећањима. Дани су текли једнолично и монотоно као у војсци, а све што сам радила било је механички. Ујутру прво што чујете су васпитачи и чувена реченица „Ајмо девојке, буђење!“ Након тога следи доручак, на који сам ретко ишла, а после доручка сам јурила градом каснећи у школу. По повратку у дом чекао ме је ручак, па учење, вечера и на крају спавање. И тако сваки дан. Живот са пет цимерки, готово свакодневне свађе, лоше оцене у школи, девојчицу слабог карактера, каква сам била, доводили су до суза и жеље за одустајањем од свега. Mrзела сам сваки тренутак проведен у дому. Постала сам затворена, иако окружена гомилом људи, готово асоцијална особа. Све је то тако трајало док сасвим случајно, у пролазу, нисам чула једног васпитача како дословно каже: „Најгори су они мутави, мрзовљни људи. Никада не знаш шта ти мисле, а само ти донесу негативну енергију.“ Сигурна сам да он уопште није мислио на мене када је то рекао, али та реченица је била окидач да направим огромну промену и учиним свој живот бољим. Почела сам да се интересујем за разне секције и активности у Дому, постала сам отворена у комуникацији са људима. Слободно сам изражавала своје мишљење и када је то било потребно и када никога није занимало. Свака особа, сваки васпитач, околност, изградили су моју личност, јер угледајући се на њих видела сам ка чему треба да стремим и каква особа не желим да будем. Захваљујући једном добром и стрпљивом васпитачу који је, иако сам била прзница и тврдоглава, имао разумевања за мене, открила сам свој таленат за писање. Већина мојих јунака је имала тужан и трагичан крај, јер сам кроз писање желела да се ослободим свега лошег из свог стварног живота заробљавајући сву ту негативност на папиру.

На почетку сам написала да је наш дом надалеко по-знат и то је истина. Ученици који су својим талентима освајали значајна места на бројним такмичењима, представљали су наш дом у најбољем светлу. Сада могу поносно да кажем да сам и ја била део тог тима. Дру-

ИЗА НАС У ДОМУ ОСТАЈЕ НЕИЗБРИСИВ ТРАГ

жења, такмичења, учешћа на културним активностима, допринела су ширењу мојих видика, стицању многих пријатеља и остваривању значајних контаката. Секције, ћаскање под „капелицом“, бројне анегдоте, шале на рачун васпитача, све је то трајно урезано у мом сећању.

Када сам одлазила из Дома, осећала сам се као да је то мој „дан ослобођења“, а сада, док ово пишем, тужна сам јер ми се враћају сећања на све четири године живота у Дому и плашим се да ћу ипак заплакати, иако сам могла да се закунем да то никада нећу урадити. Тек сада видим да ће ми недостајати тренуци проведени са људима од којих сам се удаљила, тренуци среће и безбriжности који се више никада неће вратити ни поновити. Тешко ми помисао на то да дух времена које смо заједно провели неће нестати. Можда ће неки знатижељни домци из генерација које долазе узети у руке „Домац“ и прочитати баш моју причу или ће угледати пехар који смо освојили на некој од чувених домјада и запитаће се ко су ти њима непознати момци и девојке иза којих је остао неизбрисив траг.

Недостаје ми дом. Како време буде пролазило, вероватно ће ми недостајати све више, али ту су лепа сећања да ме врате у старе добре дане. Закључала сам их дубоко у срцу, кључеве раздужила код домаара Маринка и заувек иштетала из „наранџасте кошнице“ пуне живота и ведрог духа.

ПИСМО ИЗ БЕОГРАДА:

Драги мој часопису „Домац“, обраћам ти се сада већ као студент из наше престонице. Поново је дошло до велике промене у мом животу, али овај пут за мене готово неосетно. Имам осећај да сам већ била припремљена за то. И даље сам веома друштвена и ангажована. Почекла сам да учим још два нова језика, персијски и арапски. Моја прича на арапском на Конкурсу Арапског културног центра у Београду проглашена је за најбољу, а на томе сам највише теби захвална.

Успела сам да направим контакт између свог универзитета и државног универзитета у Каиру, тако да ће ускоро бити могућа размена већег броја студената између наше две земље. Овде, у Београду, све је далеко чак и када живиши готово у центру града. Ипак, не жалим се, јер овде имам много више могућности да остварим високе циљеве које сам себи поставила. Знам да ћу у томе успети, јер моја упорност је још виша. Ја идем да учим, а теби, Домче, желим да и ове године будеш најбољи као и до сада.

СЕЋАЊА БИВШИХ
ДОМАЦАУ ДОМ УЛАЗИМО КАО ДЕЦА, А
ИЗ ЊЕГА ИЗЛАЗИМО КАО ЉУДИ

Митар Ракић

Свако од нас носи у себи временску машину. Она се састоји од маштања, која нас воде у будућност и сећања, која нас воде прошлости. Најчешће она лепа сећања у нама остају за цео живот. Од њих се не може живети, али често нам, у тренуцима животне тескобе, могу бити итекако од помоћи. Верујем да су ретки људи који, присећајући се неких лепих догађаја, драгих особа, или неких дивних места, не осете радост у срцу, пријатан немир у stomaku, иза кога следи једва видљив покрет усана које се развлаче у смешак.

Не тако давно, путујући југом Србије, сасвим случајно спазио сам установу на којој је писало „Дом ученика средњих школа“ и тада се на оној временској машини укључила команда „прошлост“ и сећања почеше да навиру.

Станар Дома ученика у Чачку постао сам 31. августа 1997. године. Тог касног летњег преподнева дошао сам са мајком из Мокре Горе код Ужица где сам живео у непознат град у Учитељску улицу број 8. Жута зграда, бела улазна врата, а унутра као у кошници. Читају се спискови, праве се распореди по собама, деле се кључеви, сузе, смех. Око четири поподне испратих мајку на аутобуску станицу, вратих се

у Дом и званично постадох домац. И ево док ређам ова слова, све више ми се пред очима јављају слике из прошлости, али времена за писање свега нема, па ћу покушати да дочарам само неке најзанимљивије тренутке, а и њих је било много. Дани упознавања са цимерима и креветом брзо су прошли, јер смо схватили да само ако помажемо једни другима можемо доћи до успеха. Тада сам први пут осетио важност тимског рада. Занимљиво је да смо били различитог материјалног стања, али се то уопште није примећивало, јер се братски делило све-одећа, обућа, храна, хигијена, новац, радост и туга.

Једна година одлази, друга стиже, а ја полако почињем да доживљавам Дом као своју кућу. Доласком првих јесењих кипа и тумуних оловних дана, када се обућа покваси на путу из школе, па кад уђеш у топлу и чисту собу, срећа те озари, срце се испуни радошћу као да си ушао у родитељски дом. А тек опојни мириси кухиње! То је тек бајка за себе. Готово сам сигуран да те наше куварице нису имале неки устаљени рецепт или некакав протокол, већ су биле заиста прави мајстори. Верујте да би им данас позајмидели и неки извикани ресторани. Једино што можда није увек било довољно хране, мада сам ја временом развио особит систем за добијање дуплих порција, због чега сам од куварица зарадио надимак „шверцер“. Додуше, једино су ме оне тако звале.

Организован начин живота у дому много ми је пријао, јер се тако имало времена и за провод и за учење. Касније у животу и сада, када у рукама носим организацију сопственог послана, применjuјем многа правила која сам тада научио.

Не могу а да не поменем васпитача Братислава Бежанића, у чијој васпитној групи сам био. Својим ауторитетом он је вешто балансирао на релацији друг-васпитач-родитељ. Код њега је све могло, али се до тога стизало заслугом. А били смо група жутокљунаца, првака из

Техничке школе и тек понеког четвртака одличног успеха и примерног владања, ангажованог у секцијама, да нам служи као узор и, руку на срце, било нас је свакаквих, мислим на послушне и оне који то нису били.

Свих година које сам провео у Дому био сам ангажован у фолклорној и драмској секцији, мада ми је ова друга више пријала. На глуми се могло импровизовати до бесконачности, па смо често малу получасовну представу претварали у целовечерњи шоу, на радост свих присутних. Једино што на такмичњима нисмо постизали неке посебне резултате, али нисмо много ни марили, јер смо били срећни и задовољни.

Право је чудо, како на једном месту, не тако великом, може бити сабрано толико искрене радости, несебичног другарства и праве љубави. Ах, та љубав! Да ли постоји неко ко у Дому није осетио љубав? Мислим да не. И ја сам је осетио. Прву праву љубав, започету пољућемаш на степеништу које води на женски спрат. Та љубав је оставила траг за цео живот, иако се завршила на крају мог школовања ни сам не знам зашто. Ваљда је то судбина. Те поменуте степенице, да се ја питам, прогласио бих Љубавним степеницама, јер се у току једног дана на њима разменјивало толико пољубаца и мазних погледа, крипом од ока камере, да би то сигурно било тешко и преbroјати. Једини тренуци када се девојци могло шапнути колико је волиши, биле су домске журке, „антистрес парти“ без пића и конобара уз страховит музички коктел. Ми, мушки, углавном смо били сложни у свему, осим у музici. Ту смо се делили на народњаке и рокере у које су спадали и репери и металци, у ствари сви они који нису били фолк. Тако су и журке неретко прекидане због немогућности договора. Аца Лукас или Азра, Мирослав Илић или Продици? Због тих превремених

Наставак на 12 страни

Наставак са 11 стране

прекида журки највише су жалили они који су се љубили у „тами диско клуба“, њима је сваки секунд био драгоцен.

Дом и домци тих година, док сам ја „домовоа“, превивели су и рат и мир, и демонстрације и промене власти, и разне конфузне догађаје, али чини се да су успели да остану непротиљени, јер су живели по својим правилима. Ви данас засигурно јесте другачији од нас тадашњих, јер живите у другом и другачијем времену, али нам је нешто заједничко. Сви ми у дом улазимо као деца, а из њега излазимо као људи, и то не обични, већ људи научени, вредни и способни да се ухвате у коштац са животом. Данас када се сртнем са неким од другова и другарица из Дома, кроз причу сазнам да само ретки домци нису успели у животу, углавном сви постану срећни родитељи, добри спортисти, уметници на гласу или успешни пословни људи. И верујте да су до тога дошли и због тога што су касније у животу користили искуство из дома, где су, одрастајући са другима, поштовали иста правила.

Сада, као зрела особа, појави се и послован човек са разним изазовима пред собом, схватам да искуство живота у дому доноси још једну занимљиву димензију. Оно дете које је једном ушло у Дом, у ствари нас не напушта, све док у на ма живи осећај вечите младости помешане са дозом озбиљности и одговорности.

Жао ми је што ми је време непријатељ у писању ових редова, да сам неки песник, можда бих могао све те лепе године сажети у песму, али на жалост немам таквог дара. Зато ви који сада имате младост, уживавајте у њој бескрајно, уживајте у другарству које имате и углавном попитујте домска правила. „Све је лако кад си млад“, каже једна песма. Верујте, истина је.

НАШИ ПРВАЦИ МОЈИ ПРВИ ДАНИ У ДОМУ

**Слева надесно: Вања Драмићанин,
Валентина Шулубурић, Тијана
Станић и Јована Ђирић**

Ћу тешко доћи до првог спрата, а да не залутам. На крају сам се ипак снашла и дошла до своје собе у којој није било никог, јер су цимерке већ биле у школи. Кревети са стране били су заузети, мени су оставиле кревет у средини. Као да су знали да сам друштвена особа. И заиста, у дому сам врло брзо пронашла нове другове. Онима са којим се нисам спријатељила, могу да поручим да су на губитку.

Што се тиче дисциплине у Дому, сметају ми нека бессмислена правила, као на пример забрана вожње ролера. Смета ми и буђење у цик зоре, ма колико да је оригинално. Омиљени део дана у дому ми је ноћ када сви спавају, а моје цимерке и ја причамо о свему.

Остало је да кажем још нешто о оном најважнијем- храни. Сваки дан можете да бирате јело, а храна је одлична. У кухињи ћете се и најести и умрети од смеха због Невенкиних форса. Ако сте размажени или хоћете да смршате, не бих вам препоручила дом. Сви остали су добродошли!

Вања Драмићанин

ВРЕМЕ ОДРАСТАЊА

**Сања Петровић
и Анђела Ранчић**

У животу постоје тренуци који мењају наш по глед на свет. Дошао је у Дом, почели смо да се осамосталујемо, да на другачији, реалији, начин сагледавамо сопствене мане и врлине. Дошло је време за одрастање, за прве љубави, свађе, пријатељства и побратимства. Неки су се брзо навикили, а некима је требало времена. Први месеци су били најтежи, требало је пронаћи своје место у новој средини. Уз подршку васпитача, некако смо и то савладали.

Прво полугође је прошло брзо, за то време стекли смо поверење једни у друге. Тајне наших цимера чувамо само ми и зидови овог Дома. Плач и туѓа остају иза нас, Дом је постао наша друга кућа, домци и запослени у Дому сад су наша нова велика породица.

Време неосетно пролази, полако учимо да ценимо људе и њихова осећања, полако постаемо људи, иако је још рано за то. Сваки дан у дому је нова прилика да сртнемо драга лица и да некоме узвратимо осмех, нова прилика за радост дружења.

Сања Петровић

СЕЋАЊЕ: ПРОФЕСОРКА РАДМИЛА СТОИЉКОВИЋ (1935–2011)

ЕКОНОМИСТА КОЈИ ЈЕ ВОЛЕО ДА ЧИТА

Пише: Братислав Бежанић

Имао сам привилегију да се као млад професор запослим у Економској школи у којој сам некад био ђак и да у њој затекнем професоре који су ми предавали. Једна од њих била је и професорка Рада Стоиљковић, не-посредна и веома благонаклона према нама, младим колегама. Али после свега неколико месеци заједничког рада, професорка Рада је отишла у пензију. Ја сам у Економској остао до краја те школске 1995–1996. године, а онда сам прешао у Дом ученика у Учитељској улици, недалеко од зграде у којој је професорка Рада живела.

Не знам како, али иако је живела близу мог радног места, нисам је виђао. После много година, срели смо се испред зграде Дома, па сам је позвао на кафу. Из канцеларије у којој смо седели, улазило се у библиотеку. Професорка Рада је била одушевљена изгледом библиотеке, али и бројем наслова. Из кратког разговора приликом разгledања књига на полицима домске библиотеке, схватио сам колико је волела да чита. Већина наслова у нашој не тако малој библиотеци била јој је позната, али ме је замолила да јој предложим неколико књига. Није јој било битно да ли је књигу већ читала, главни критеријум при избору, за мене неосечивано, била је величина фонта. Професорка је већ била у годинама и имала је озбиљних проблема са видом. Требало је да иде на операцију катаракте, што је касније и учинила.

Од тог дана професорка Рада је постала редован читалац домске библиотеке. Обично би узимала по две-три књиге које би врло брзо прочитала и враћала, тражећи нове наслове. Та читалачка страст била је потврда очуваних интелектуалних способности професорке Раде у пензионерским данима. Осим читања, имала је још један хоби – свакодневно је решавала укрштене речи, и сама их је састављала.

И док је предавала стручне пред-

мете у Економској школи била је особа широких схватања. Ми, средњошколци, умели смо то да препознамо и ценимо. Њена предавања су се разликоваја, она није диктирала лекције и није од ђака тражила да уче напамет, правдајући тај метод рада недостатком уџбеника. Предавала нам је политичку економију и рачуноводство. Два потпуно различита предмета, један више теоретски, други практичан. Њена објашњења су имала упориште у свакодневном животу, умела је да поједностави материју коју је објашњавала, да је поткрепи неком актуелношћу, да неком досетком зачини предавање. Умела је и да прекине ђака који је декламовао лекцију и да му постави неко питање којим би га спустила на земљу, наводећи га на размишљање и закључак. Никад то није било с намером да понизи ђака или да га збуни, напротив, уважавала је свако питање, па макар оно било и смешино. Сећам се, једном смо се насмејали кад је другарица поставила питање: У чему је разлика између рекламе и рекламирање? И професорка се насмешила, па се замислила и рекла да питање има смисла, јер оба појма повезује глагол „рекламирати“, који има више значења.

Умела је Рада да покаже и друго лице, да плане кад јој се учинило да је неко од ђака био дрзак, и да буде строга кад је требало, нарочито на часовима писмене провере знања. Тад би поделила тестове и не би дозвољавала да је ико ишта пита док се час не заврши.

– Када сам почињала да радим, често сам остајала без гласа – рекла ми је приликом једног од наших сусрета у Дому – Промукла бих, трудећи се да говорим гласно, да би ме сви у одељењу чули. Док нисам схватила да, ако хоћеш да те сви чују, да привучеш пажњу ђака и да надјачаш оне који причају на часу, не треба да повисијеш тон, него да га снижаваш. Тад престаје прича и сви те слушају.

Једном сам и сам био у прилици да будем кажњен због непажње на часу.

Рада Стоиљковић

А главни кривац био је Џони Штулић и његова бунтовничка поезија, коју је другарица која је седела до мене уредно руком исписала у свеску и носила је у торби као највећу вредност. Листајући свеску, убрзо сам заборавио где сам био, тргнуо сам се кад ми је професорка пришла и гестом ми показала да јој пружим свеску. Узалуд су била правдања и убеђивања другарице, коју смо иначе звали Џони, и моја извиђења. Свеску смо добили тек на крају полугођа.

Пре него што би дошла да замени књиге, Рада би обично телефонирала да провери да ли сам на послу. Али једног дана ме је позвала и замолила да изаберем неколико књига и да јој их однесем у стан. Није могла да дође, јер је имала јак напад ишијаца.

– Слободно! – зачуо се глас, кад сам се испео на трећи спрат и позванио. Седела је на отоману у трпезарији, а на столу ме је чекала кафа и вода. Стан у елитном градском насељу са погледом на парк, простран и светао, био је скромно опремљен, без

Наставак на 14 страни

Наставак са 13 стране

сувишних детаља. У трпезарији и дневној соби, на полицијама и у ормарима – књиге, фотографије унука и синова и тек понеки украс.

– Зову за стан, распитују се. – започела је причу о уговореном пресељењу код сина у Београд – Већ смо нашли неког купца, долазио је и разгледао. Не свиђа му се распоред просторија, ове зидове ће да сруши и да прави нови.

Мени је то било несхватљиво, распоред ми се баш свидео, а прича о исељењу ме је изненадила. Нови власник је био спреман да чека на уселење, а Ради се није журило. Није било једноставно оставити све и у позним годинама се преселити у Београд. Додуше, овде је била сама, а татко ће бити окружена најмилијима.

Два дана пре него што се одселила, још једном ме је позвала у стан. Али тог пута нисам испао сам, са мном су пошли колега и пет ученика из Дома. Професорка Рада је решила да своју личну библиотеку, тачније њен највећи део, поклони домској библиотеци у коју је тако радо свраћала. Један део књига је понела са собом, а неколико ретких и вредних књига из области политике и економије наменила је Градској библиотеци. Књиге су биле спаковане у картонске кутије које смо из вишне наврата пренели, захвалили се професорки и пожелели јој срећан пут.

Био је то наш последњи сусрет. У Београду је поживела годину и по дана. Желела је да јој се тело кремира и да се њен прах поспе по Морави. Из законских разлога, породици није било могуће да у потпуности испуни њену последњу жељу. Након кремације, њени посмртни остатци посугти су по Врту сећања на Новом гробљу у Београду.

5 КЉУЧНИХ ПИТАЊА КОЈА УКАЗУЈУ НА СТЕПЕН ЗРЕЛОСТИ ЛИЧНОСТИ

ЗРЕЛА ЛИЧНОСТ

ЗРЕЛА ЛИЧНОСТ

1. КАКО РЕАГУЈЕ ЗРЕЛА ОСОБА У КОНФЛИКТНИМ СИТУАЦИЈАМА?

Усмерена је на решавање проблема, смирује ситуацију смањеним тоном и мирним покретима тела (без агресивних наступа), брани се аргументовано уз поштовање и уважавање личности саговорника, никада не осуђује личност већ има критички став према погрешним делима и то увек изражава јасно, уз вођење рачуна да никако не повреди. Способна је да поднесе непријатности, бол и патњу, да контролише и каналише бес, нагоне и импулсе.

2. КАКО СЕ ЗРЕЛА ОСОБА ОДНОСИ ПРЕМА ОБАВЕЗАМА?

Према обавезама се понаша одговорно, поштује правила, поуздана је, не изневерава очекивања других, упорна и истрајна у извршавању задатака. Одлучна је и пуна воље за животом и успехом, што говори да је амбициозна, али увек свесна својих могућности и домета. Карактерише је упорност, издржљивост, истрајност. Уме себи да постави оствариве циљеве и да се за њих неуморно залаже. Не плаши се тешкоћа, неуспеха и одрицања, него их сматра подстицајима за још веће залагање. Ни највеће невоље и несрће неће је обесхрабрити, брзо ће их проборити и упорно наставити својим циљаним путем

3. КАКО СЕ ЗРЕЛА ОСОБА ПОНАША У ДРУШТВУ И СА ВРШЊАЦИМА?

Лако се прилагођава у друштву, духовита је, толерантна на међуљудске разлике. Саосећајна је (емпатична), дискретна и ненаметљива, спремна за компромисе. Способна је да друштву увек да више него што оно од ње очекује, то означава висок степен алтруизма- тежњу да се другима пружи све што је човек способан да да, како би се постигла добробит свих или већине људи. Способна је да воли другог, а не само себе. Независна је и способна да са другим личностима успостави хармоничне односе.

4. КОЈЕ СУ ГЛАВНЕ КАРАКТЕРНЕ ЦРТЕ ЗРЕЛЕ ЛИЧНОСТИ?

Одговорна, марљива, духовита особа пуне љубави и бриге о другима, а не само о себи, емпатична, упорна, истрајна, позитивна, поуздана, смирене, независна, толерантна, дискретна и ненаметљива, пуне воље за животом, поштује и уважава правила и друге људе, није бунтовна, одлучна, амбициозна, контролише нагоне, бес и импулсе, свестрана.

„Деше је ошац личносћи“ – кажу ђихоанализичари углас. Највећа заблуда је да зрела особа мора увек да буде озбиљна, најрошив – кључна разлика зреле особе од незреле је у духовићости, ђозитивним шалама које уме да најрави и на сопствени рачун и које немају негативне намере.

НЕЗРЕЛА ЛИЧНОСТ

1. КАКО РЕАГУЈЕ НЕЗРЕЛА ЛИЧНОСТ У КОНФЛИКТНИМ СИТУАЦИЈАМА?

Увек осуђује саговорника, врећа, понижава, виче, ужива у томе да повреди саговорника како би однео победу, не замислима је да проблем буде решен, већ само да добије признање да је у праву, замера свакоме ко не дели њено мишљење.

2. КАКО СЕ НЕЗРЕЛА ОСОБА ОДНОСИ ПРЕМА ОБАВЕЗАМА?

Непоуздана је, често изневерава друге и не мари за то. Да би доминирала често то ради на штету других људи (оговара, сплеткари), такође је карактерише леност, лако одустајање од започетих радњи, увек иде линијом мањег отпора. Никада не поставља циљеве или има нереална очекивања од себе, пасивна је, тешко се покреће и несигурна је у себе, тешко подноси падове, поразе и патње због чега често и оболи.

4. КАКО СЕ ЗРЕЛА ОСОБА ПОНАША У ДРУШТВУ И СА ВРШЊАЦИМА?

Тешко се прилагођава у друштву, јер не може да прихвати различите особине личности. Често је усамљена или је "хејтер", бојкотује свакога ко се не слаже са њеним мишљењем. Прича у браду, избегава да износи своје мишљење, или иде у другу крајност- то ради на наметљив начин не мари да ли некога тиме повређује. Не уважава друге личности, важно јој је само да дође до свог циља по сваку цену. Воли само себе, а другога само уколико одговара њеним потребама. Има слабу контролу над сопственим нагонима и не мари за туђе потребе и проблеме

4. КОЈЕ СУ ГЛАВНЕ КАРАКТЕРНЕ ЦРТЕ НЕЗРЕЛЕ ЛИЧНОСТИ?

Бунтовна, лења, непоуздана, пасивна, зависна, има слабу контролу над сопственим нагонима, не мари за друге, егоцентрична, агресивна, наметљива, непажљива, оговара друге, сплеткари, љубоморна на туђе успехе, лако одустаје од циљева, конзервативна.

Биљана Јаковљевић, васпитач

МОЈ ХОБИ:

Лазар Маричић – КОШАРКА

Лазар Маричић, ученик првог разреда Машинске школе.

Од када се бавиш кошарком?

Кошарком се бавим од другог разреда основне школе, по угледу на другове из одељења. Мој први клуб је био ОКК Ариље у коме сам био један од најмлађих играча.

Да ли си задовољан тренинзима у Борцу?

Од почетка школске године тренирам у КК Борац и играм на позицији центра. Тренирамо свакодневно, минимум сат и по. По доласку у клуб, чинило ми се да су тренинзи весома напорни, али временом сам се навикао. Могу рећи да су моја очекивања испуњена.

Зашто си одабрао баш кошарку?

Сви колективни спортиви су лепи на свој начин, али за мене је кошарка – најбољи спорт. Позитивно утиче на раст и на координацију покрета. Ако неко жели да игра на позицији центра, неопходно је да има висину или и окретност.

Како успеваш да ускладиш школу и тренинге?

Тренинзи су обично увече, тако да успевам да будем редован. Бављење спортом дефинитивно одузима доста времена, све друге активности, укључујући и учење, су ограничене.

На Регионалној домијади у Пожеги играо си за наш тим. Да ли си задовољан својом игром?

Како не бих био задовољан првим местом? Надам се да су моји саиграчи задовољни мојим учинком на такмичењу, скоковима и посниме.

Шта мислиши о домском животу?

У Дому ми је одлично, боље него да сам у приватном смештају, имам добро друштво, никад није досадно и ни очему не бринем.

Твој животни мото?

Треба бити упоран, и то ће се на крају исплатити.

Борисав Јовановић

Јован Мечанин: ФУДБАЛ

Као мали играо сам се на школском полигону и гледао старије како играју фудбал. На наговор мајке, у првом разреду основне школе почeo сам да тренирам кошарку, али то није дуго трајало, убрзо сам кошарку заменио фудбалом, који ме је одувек више привлачио и постао члан ФК Гуча. После повереде на тренингу уследила је пауза од годину дана, а затим, у петом основне сам се вратио у клуб и ту остао све до осмог разреда, иако сам имао период кад сам желео да напустим фудбал, јер ми је полаконапуштала жеља за спортом, више ме

привлачило дружење и забава. По завршетку основне школе требало је одабрати нови клуб. Одлучио сам се за Младост из Лучана, где и данас играм на позицији нападача. У Младости сам дosta напредовао, очврснуо сам као играч. пре две недеље сам први пут заиграо за сениорски тим где

сам један од најмлађих. Скоро свакодневно морам да путујем на тренинге из Чачка у Лучане, али ми то није тешко, јер ме фудбал заиста испуњава. Моје амбиције су да наставим да се бавим фудбалом и да пређем у А тим мог матичног клуба који игра у Супер лиги. Стрпљен – спашен!

Валентина Шулубурић – КАРАТЕ

Од када се бавиш каратеом и зашто си одабрала баш тај спорт?

– Од четврте године по угледу на старијег брата, Илију. Једноставно, почела сам да тренирам карате и одмах га заволела.

Да ли су тренинзи напорни? Шта се променило, након преласка из Ивањице у Чачак?

– У почетку ми је било тешко, све док се нисам најавила на ново окружење. Тренинзи су свакодневни, а услови су исти и у Чачку и у Ивањици, ту нема велике разлике.

Твоји највећи успеси на досадашњим такмичењима?

– Била сам на многим такмичењима, имам око 40 медаља. Поседујем браон појас, неколико пута сам

била првакиња Србије. На Балканском првенству освојила сам пето место. Учествовала сам и на светском првенству.

Да ли волиш и друге спортиве?

– Да. Тренирала сам пливање 8 година и много га волим.

Како успеваш да ускладиш своје обавезе?

– Поред учења и карата, имам слободног времена и за друге активности. Задовољна сам одабиром школе, а живот у дому ми се много свиђа. Овде је све супер.

Твој животни мото?

– Највећи хендикеп је – негативан став!

Анђела Ђоковић

МОЈ ХОБИ:

Божидар Томовић: ГЛУМА

Божидар Томовић, ученик четвртог разреда Гимназије

Шта те је мотивисало да се као матурант пријавиш за драмску секцију?

Љубав према глуми је код мене увек била присутна, само сам искористио прилику која ми се указала у Дому да се први пут у животу опробам као глумац. Живот је огромна позорница на којој сви тумачимо неке улоге. Да ли ћемо глумити велике или мале, то је наш избор.

Да ли имаш трену када си на сцени?

Немам. Једноставно се трудим да се фокусирам на оно што вежбамо на пробама, и потпуно се удубим у радњу која се одвија на сцени.

У представи „Тачка“ коју припремате за наступ на Домајди играш две улоге. Шта нам можеш рећи о јунацима које тумачиш?

Приче ова два јунака су доста различите, али их је судбина повезала да буду на истом месту. Мислим да ће се поближи допости оба лика, која су врло специфична и различита.

Шта мислиш како ће наша представа проћи на Регионалном такмичењу домаћа?

Мислим да сасвим сигурно освајамо прво место и пролазимо на Републичко.

Да ли је бављење глумом утицало на тебе и на који начин?

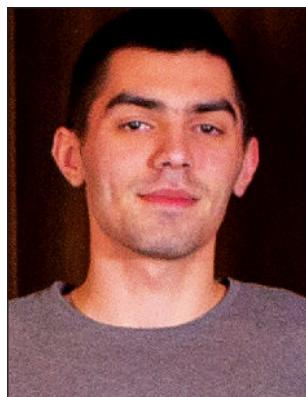
Сvakако да јесте, посебно рад са Гигијем Јевенијевићем, који се трудио да своје искуство са сцене пренесе на нас. Било је уживање радити са њим, слушати његове анегдоте и савете који се, свакако, могу применити и у свакодневном животу.

Која је порука представе?

Представа је настала на основу исповести деце чије су судбине изузетно тешке, неке су и трагичне. Сматрам да смо врло добро изнели своје улоге и да ће публика препознати мноштво порука које представа носи у себи.

А. Новитовић

КОМПЈУТЕР КАО СРЕДСТВО ЗА УЧЕЊЕ И РАД

Милош Јевтић: ИНФОРМАТИКА

Рачунар користим од своје пете године. Тада сам га користио искључиво за играње игрица. У основној школи смо имали

предмет **рачунарство и информатика** који је у мени пробудио интересовање према рачунарима, али и информатици. Трошио сам сате и сате у покушајима да напишајем своје прве програме. Поред тога, остало време на рачунару проводио сам дописујући се са пријатељима путем друштвених мрежа, пошто мобилни телефони нису били толико развијени у то време.

Данас рачунар користим првенствено за учење. Количина научног садржаја који интернет пружа је огромна и не бих могао да замислим своје школовање без коришћења рачунара као главног средства за учење. Градиво у уџбеницима може бити нејасно или недовољно и баш због тога користим интернет, да бих проширио своја интересовања из области математике, информатике и осталих наука. Како ће моја будућа професија највероватније бити повезана са програмирањем и информатиком, рачунар користим и за програмирање. До сада сам се углавном бавио прављењем ВЕБ апликација и позадинских делова игрица. Тренутно највише времена на рачунару проводим спремајући се за такмичење из информатике, где интернет представља једини ресурс за припрему. Наравно, рачунар у слободно време користим и за слушање музике, као и за играње игрица, али тежим да то време уместо за рачунаром, проведем у природи. И вама препоручујем да време које бисте провели на рачунару или телефону, играјући игрице, замените слободним активностима у природи.

ВАСПИТАЧ НА СТРАНИ ДОМЦА

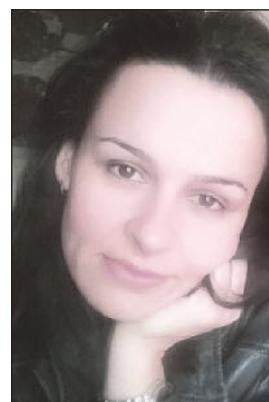
Од ове школске године васпитна служба у Дому појачана је за три нова члана

**Биљана
Јаковљевић**

**Драгана
Андрћ**

**Драгана
Čulović**

ДА СТЕ НА МЕСТУ УЧЕНИКА, ШТА БИСТЕ ЖЕЛЕЛИ ДА ПРОМЕНИТЕ У ДОМУ?

Драгана Ђусловић: Желела бих да се ноћу не гаси светло. А што се тиче ентеријера у новој згради Дома, иако сам присталица минимализма и футуризма, ипак мислим да би дом ученика требало да буде колоритнији. Дом припада деци!

Драгана Андрић: – Тешко питање. Прво бих желела да у Дому има још више културно-уметничког садржаја и да буде већа слобода кретања. Даље све што бих рекла, ишло би на штету оног што морам као васпитач да спроведем у дело.

Биљана Јаковљевић: Када уђем у ципеле деце, оно што бих волела да имамо у Дому је дневни боравак (ТВ сала), а не да ТВ гледамо и да се дружимо на ходницима. Мислим да бисмо у дневној соби проводили више квалитетнијег слободног времена и да би нам тај простор стварао асоцијацију на кућу.

ДА ЛИ ВАМ ПОСАО ВАСПИТАЧА ПРИЧИЊАВА ЗАДОВОЉСТВО?

Драгана Ђусловић: Посао ми причинјава велико задовољство. Најлепше је радити са децом, они

нам дају увек нову енергију.

Драгана Андрић: Изузетно! Волим рад са децом. Сваки ученик је посебна личност, којој треба прићи са изузетном пажњом и то ми даје инспирацију да се максимално посветим и помогнем колико могу и колико треба. Ништа ми није тешко, сваки успех и неуспех ученика доживљавам као да је мој.

Биљана Јаковљевић: Да. Волим децу и посао васпитача сматрам хуманим јер има велику и вредну улогу у процесу одрастања деце. Кроз педагошки рад успевамо да пружимо деци квалитетно сазревање.

ДА ЛИ УСПЕВАТЕ ДА ОСТАНЕТЕ ОБЈЕКТИВНИ НА ПОСЛУ И НА КОЈИ НАЧИН?

Драгана Ђусловић: Увек сам објективна и реална. Мислим да мора постојати граница између ученика и васпитача, уз обострано поштовање. Веома је важно поштовање кућног реда и правила Дома.

Драгана Андрић: Трудим се у сваком погледу да будем објективна, мада то није баш лако. Сматрам да кроз искрене разговоре може да се дође до правог решења било којег проблема, а да све друго, лажи, гурање истине „

под теших“, доводи до нерешивих ситуација, које могу да изазову још веће проблеме.

Биљана Јаковљевић: Трудим се да сагледавам ситуације објективно и реално. Кроз одличну сарадњу са искуснијим колега успевам да увидим колико сам реална и да ли правим погрешне процене.

ВАША НЕОСТВАРЕНА ЖЕЉА?

Драгана Ђусловић: Немам неостварене жеље, уз упорност и рад жеље постају стварност.

Драгана Андрић: Немам је. Добро сам спознала себе, отприлике знам шта могу, шта не могу и у оквиру тих реалних могућности живим. Зато умем и ситницама да се радујем и проналазим лепоту у окружењу у коме се крећем. Цитирају Хесеа: „*Најћеше је пронаћи јути ка самом себи*“.

Биљана Јаковљевић: Да научим да свирам виолину и да обиђем цео свет.

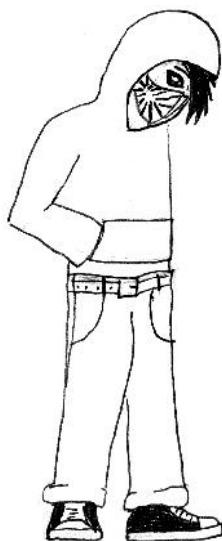
ВАШ САВЕТ МЛАДИМА?

Драгана Ђусловић:И ја сам млада!

Драгана Андрић: Обично савети ничему не служе, јер свако на крају поступи према свом нахођењу. Међутим треба да их чујете, добро размислите и тек тада да их прихватите или одбаците. Ево ово је већ један савет, али додала бих нешто још важније по мом мишљењу: Створите неки циљ у животу, наравно реалан, према својим могућностима, и свим својим ресурсима (интелектуалним, емотивним, енергетским...) тежите да га остварите. Пронађите лепоту путовања ка том циљу, биће вам лакше да до њега дођете.

Биљана Јаковљевић: Да буду срећни и безбрижни, да се што више друже кроз игру и маштање, да се узајамно подржавају и да се не нервирају, јер реални проблеми тек долазе.

МОЈ АПЕЛ

ЈУТЈУБЕРИ - ПОМОДАРСТВО ИЛИ НЕШТО ДРУГО?

Ништа не траје вечно, а појетију не ми, људи, осуђени на материјалну и духовну пропаст, неким древним проклетством или актом творца пропасти цивилизације. Гласно или непријатично, у сваком случају пролазимо, а тек понеко од нас иза себе остави траг постојања.

Колико смо данас способни да учинимо нешто за људски род, да ли уопште можемо да поклонимо знање ако се свакодневно трујемо садржајем који нам се нуди преко савремених медија?

Јутјубери су доказ да је данас лакше него ikада постати звезда, а да ти за то није потребно ни знање ни посебан таленат.

**Пртеж: Михаило
Миловановић**

ЗАУСТАВИТЕ ИЗГРАДЊУ МИНИ ХИДРОЕЛЕКТРАНА!

Да ли знате шта подразумева изградња једне деривационе мини хидроелектране? То заправо значи да се река преусмерава у цев која се поставља у суво корито реке и под великим притиском спроводи до турбина хидроелектране. У дужини од неколико километара река не постоји већ њена вода пролази кроз цеви. Идеја о изградњи мини хидроелектрана настала је као потреба да се смањи емисија угљен диоксида и да се повећа удео електричне енергије из обновљивих извора. Међутим, изградњом МХЕ скоро у потпуности се угрожава биљни и животијски свет око река, уништава се практично читава река, и све то да би се добила незнатна количина електричне енергије, свега 2–3,5 % од укупне произведене енергије на годишњем нивоу. Ако се овако настави неки делови Србије остаће без планинских река и то углавном у подручјима под заштитом државе. Последице би биле катастрофалне, што се већ може видети на примеру Јошаничке и многих других планинских река, спакованих у цеви. Наравно да треба производити енергију из обновљивих извора, али по коју цену? Нема никаквог рационалног објашњења за форсирање изградње МХЕ, ако ће један део речног тока остати без воде, а то подразумева уништење еко система, проблеме са ерозијом земљишта што све утиче на начин живота локалног становништва. Заштитимо наше планинске реке, док још није касно!

Ирена Ђорђевић

Шта они заправо нуде публици? Познато је да је систем вредности данас дотакао дно, а нове генерације изгледа продубљују то дно. По чому један аматерски клип може бити занимљивији од емисије у којој гостују омиљени песници и писци из нашег детињства? Нисмо сви одрасли уз исте садржаје, али смо у школи, свакако, читали исту лектику, сви смо учили песме Љубивоја Рибумовића, Душка Радовића и других песника. Да ли је могуће да су данас такве величине заменили људи који се глупирају испред камере, а притом зарађују новац од наше пажње? Наравно, глупирање је популарно. Ако не слушате оно што се данас нуди, ако ту лаку забаву назовете правим именом- шундом, сви ће рећи да сте луди, да не знате како се живи. „Проћи ће ти живот...“ – рећи ће вам.

У праву су само за то да ће проћи живот. Све ће да прође, али дела остају. Оно што је у овом тренутку популарно, већ сутра то неће бити. Идеал живота је у труду за нешто добро и корисно. Човек својим делима постаје бесмртан.

Лена Лазић

ПРОНАЂИМО АЛТЕРНАТИВУ НАСИЉУ

Током зимског распуста у Дому ученика у Зајечару организован је семинар за васпитаче на тему „Алтернатива насиљу“. Предавања у виду радионица, су била веома интересантна, кроз свеобухватну размену мишљења, покушали смо да схватимо, откуд толико насиља код адолосцената, и како предупредити те агресивне појаве, које су све израженије код њих. У једном тренутку смо се сви запитали каква је улога медија у извештавању и спречавању насиља, јер се стиче утисак да што се више прича о насиљу оно постаје све присутније, као да насиљници траже идеју да скрену пажњу на себе, макар и у негативном смислу. Најзад, дошли смо до констатације да је проблем дубоко укорењен у друштву, раслојеном на екстремно богате и сиромашне. Познато је да данас није велики проблем од чега ћемо живети, него како ћемо живети. Јер како каже Ниче: „Онај ко зна ЗАШТО ЖИВЕТИ, мали ће поднети готово свако КАКО ЖИВЕТИ“. Млади све више губе смисао живота, и поред савремених технологија, они су отуђени, њима је досадно, у себи осећају велику празнину, потиштеност, олако постају зависници од дувана, алкохола и других наркотика. Такозвани вапај за смијлом. У проналажењу смисла, човеку помаже његова САВЕСТ. Друштво у коме су моралне вредности поремећене, не може да пробуди и истанча савест код младих, то је велики проблем.

Аутор текста: Драгана Андрић, васпитач

ВОЛИТЕ ЛИ ДА ЧИТАТЕ?

Пише: Јелена Ружић

**Јелена Ружић,
професор
књижевности у
Прехрамбеној
школи**

Када сам пролећа 1994. године први пут прочитала роман „Мајстор и Маргарита“, знала сам да ћу му се читавог живота враћати и да ћу га читавог живота одговарати. Као магијом, Булгаков ме је увукao у свој свет на граници маште и збиље, сна и јаве. Опчинио ме је тај тајанствени свет пун изненађења, испреплетан нитима фантастике и мистике, сатире и фарсе, зачињен иронијом и сарказмом. Гротескна прича о људској судбини, у чијој основи је филозофска запитаност о односу добра и зла, кроз трагикомичан заплет, своје књижевне јунаке и читаоца водила је болној самоспознаји. Чини ми се да сам тек тада озбиљно себи поставила оно вечно питање, на које ни дан-данас нисам нашла одговор: да ли ћаво ствара зло или је зло у на ма? Ипак, највећу вредност овог ремек-дела препознала сам у романтичној прици о снажној љубави. Као контраст, на мрачној позорници човечанства, блиста љубав Мајстора и Маргарите, чиста и искрена, јача од свих искушења, па и саме смрти. Да, љубав и добро побеђују, али не безусловно! Човек мора бити спреман да се бори, да верује и да чека. Вера у бесмртност душе и љубави, идеја је водиља мог омиљеног романа. Наравно, и стваралаштво је бесмртно, јер, „рукописи не горе“.

2. „Фауст“ Јохан Волфганг Гете

Гетеова трагедија „Фауст“, коју сам први пут прочитала као седамнаестогодишњакиња, само је учврстила моја младалачка уверења да су дух и слобода оно највредније што имамо. Фауста сам доживела као оличење општег људских стремљења ка на-

КЊИГЕ КОЈЕ СУ ПРОМЕНИЛЕ МОЈ СВЕТ

претку, знању и идеалима. И тада сам била идеалиста, склона романтизму у уметности и животу, а уз Гетеово дело о вечитој моралној дилеми - продаји душе ћаволу, стекла сам додатно самопоуздање, односно потврду да сам у праву. Премда сам одрастала деведесетих година прошлога века, дакле у време које је тежило да на све што постоји налепи цену, у мом моралном кодексу, на самом врху су биле и остale духовне вредности. И онда, као и данас, вребала су морална искушења, заводиле су, смешиле се, мамиле сенке славе, богатства, успеха... Данас, када се на распродажи нашло скоро све, „Фауст“ је актуелнији него ikада. Ово литерарно искуство помогло ми је да се снажем, да избегнем странпутице живота. Склопити пакт са ћаволом? Поклекнути пред амбицијом и зарад мочи и успеха жртвовати морални интегритет? Не! Гетеово књижевно дело показало ми је ко не треба да постанем.

3. „Ана Карењина“ Лав Николајевич Толстој

Причу о руском друштву седамдесетих година XIX века, Толстој је испричао епски узвишеном, створивши идејно богато, сложевито књижевно дело, у коме су постављена важна питања о животу, породици, идеалима, љубави и смрти. Не знам да ли је иједан писац ikада успео да са таквом уверљивошћу и сугестивношћу наслика живот у свој његовој сложености и неухватљивости, посебности и недокучивости. Док читам овај роман, осећам као да сам и сама обухваћена фикцијом. Живим са Толстојевим јунацима, радујем се и патим, сањам сан о срећној љубави, у мом уму се рађају идеолошки и филозофски системи... Највише од свих заволела сам Ану. Најупечатљивија и најромантичнија сцена у мом књижевном искуству је она у којој Ана плеше са Вронским, заносна у раскошној, црној балској хаљини, украсеној венецијанском чипком. Са колико само пажње и посвећености је Толстој бирао ту хаљину, листајући модне часописе и консултујући се са

својом супругом, Софијом, говорећи при томе о Ани као да је особа из стварности! Чинило се, при првом сусрету са њом, да има све - лепа, богата, омиљена у друштву, уodata за угледног човека, остварена и као мајка. Мaska је вешто прикрила празну и бесмисао Аниног живота. Трагична хероина, харизматична, лепа телом и духом, жена жељна праве, искрене љубави, жељна слободе... Прекршила је друштвене норме, одбацила улогу коју јој је „судбина“ доделила, препустила се фаталној љубави и доживела осуду. Згађена лицемерјем, лажима и притворношћу света у коме је живела, није успела да нађе смисао и да се помири са собом и животом. Од када је створена, око Ане се плету полемике о томе да ли је крива. Ја немам дилему: не, Ана није крива! Она је „само“ несрећна. Као што рече Толстој: „Све срећне породице личе једна на другу, свака несрећна породица, несрећна је на свој начин“.

4. „На Дрини ћуприја“ Иво Андрић

Бесмртни Иво Андрић, важно име на књижевној мапи света, поставио је себи циљ да као писац „служи човеку и човечности“. Од када сам научила да читам, читам Андрићева дела. У свет његових дела једноставно се улази, лако се бришу границе између фикције и стварности, а ликови оживе и живе у духу читаоца као да су од крви и меса. Тешко ми је било да одлучим које дело да издвојим као оно које највише волим, а када сам се, не без мука и унутрашње борбе, определила за роман „На Дрини ћуприја“, осетила сам грижу савести. Дати предност једном делу, значи учинити неправду према другим делима, чија је уметничка вредност такође изузетна. Како да не поменем гротескног владара Проклете авлије, човека-позориште, несрећног Карађоза? Не могу да заборавим ни легендарног јунака пред којим иду песма и слава, Алију Ђерзелеза, пораженог на пољу љубави. За што, ипак, „На Дрини ћуприја“?

Наставак на 20. страни

ВОЛИТЕ ЛИ ДА ЧИТАТЕ?

Наставак са 19. стране

Волим овај роман због читаве галерије књижевних јунака непролазне снаге, због потресних људских судбина, које илуструју универзалне истине о човеку и свету, због мајсторски дочаране исконске жудње човека да се споји са човеком, да гради мостове... Овај роман буди оптимизам и веру у човека, веру у тријумф љубави и добра, у победу над мржњом и злом.

5. Џејмс Џојс „Уликс“

Када сам привучена поетичним насловом, посегла за романом „Портрет уметника у младости“, доживела сам својеврсно откровење. Био је то мој први сустрет са Џојсом и почетак велике љубави према његовом стваралаштву. „Уликс“ је оплеменио моје читалачко искуство и обогатио мој хоризонт очекивања. Читати и тумачити ово дело подразумева имати висок степен концентрације, мисаону посвећеност, спремност за одгонетање тајanstvenih веза живота и уметности, и, на kraju, љубав према авангарди. Џојс је у роману „Уликс“ на маестралан начин повезао стварност и мит. Приказујући један једини дан, 16. јун 1904. године, у животима Леополда Блума, Моли Блум и Стивена Дедалуса, аутор ме је навео да откривам вешто скривена значења, да аршинима узвишеног и митског премеравам тривијално људско трајање. Један обичан дан у Даблину, прозаичан, наизглед баналан и бесмислен, преломљен кроз свест три књижевна лика, добија митски смисао. Антички мит о Одисеју (Уликсу), у овом роману тока свести, деконструиран је до изобличености, мада су паралеле очигледне, а доживљаји Леополда Блума могу се упоредити, углавном кроз контрасте, са авантурома Хомеровог јунака. Блум је Одисејева негација, антихерој у свом малом свету. Нема випе хероја, ни хероизма, остаје вечито питање о смислу живота. Ипак, на kraju монолога Моли Блум, којим се роман завршава, стоји оно „да“, по-тврдна речца, коју не морамо тумачити као израз резигнације изазване свешћу о празнини живота. Можемо то „ДА“ разумети као прихваташе живота који, премда нема митску узвишеност, упркос свему и у инат свему, има смисао.

ПИСЦИ ПРЕПОРУЧУЈУ КЊИГЕ

Александра Ања Мијовић, сценариста, колумниста и писац, аутор романа „Отпадници, случај први“ у издању београдске издавачке куће Ammonite који је настао на основу сценарија за телевизијску серију. Роман је представљен у petак, 8. марта 2019. у кафеу „Момент“ у Чачку. Замолили смо је да за наше домце издвоји 5 књига који су утицали на њен књижевни укус и које су је формирали као писца.

Тери Брукс – „Мач од Шанаре“ – Захваљујући едицији Плава птица, ова предивна бајка која припада жанру епске фантастике је стигла до „малих људи“ тадашње Југославије. Речимо да је била увод у књижевни жанр који ће заувек бити радо читан у мојој кући.

Чарлс Буковски – „Жене“ – Као дете које потиче из једне фине куће где се ни псовка никад није могла чути, Буковски ми је био право откровење, јер је без имало стида говорио о свему, посебно о ономе о чему сам јако мало знала као пубертетлија. Буки, како га од милоште зовем, смео је да описује до танчина неке експлицитне тренутке због којих би од моје маме добио три'ес' по туру.

Кристијана Ф. – Ми деца са колодвора Зоо. То је једна страшна прича о одрастању у погрешном смеру и богме сетила бих је се сваки пут када бих се нашла у друштву које је конзумирало дрогу, па бих ја исту категорички одбила.

А. П. Чехов – Јука Вања – Рано сам открила да највише уживам читајући драмске текстове, а „Јука Вања“ је управо то – текст за представу. Чехов је један од ретких руских аутора које волим, а један од првих драмских писаца које сам открила. Зато је сад и поменут у првих пет.

В. Шекспир – Много буке ни око чега- Као и код Чехова, и Шекспир ми је одмах ушао под кожу, јер је драмски писац, а обашка што је писао у стиху. Ова драма је његова нак-
богља комедија по мом скромном мишљењу.

МОЈИ ОМИЉЕНИ КЊИЖЕВНИ ЈУНАЦИ

Лена Лазић, ученица III разреда Медицинске школе

Никола Гласичанин („На Дрини ћуприја“): Сујета је древна потреба за доказивањем, али када је неко повреди, она се може претворити у мржњу и презирање сопствене личности. Никола Гласичанин је младић који читаоца уводи у јестоку расправу са Стиковићем из које излази као победник.

Немечек („Дечаци Павлове улице“): Судбина овог храбrog дечака ме је потресла, али и научила да се пријатељи ни по коју цену не издају.

Жика Курјак („Чизмаши“): Како пролази човек који неравду сматра злочиначким чином над човечанством, одлично је показао Драгослав Михаиловић у једном од својих најбољих дела. Жика Станимировић проводи свој живот као курјак, али не жали за тим, јер зна да је од човека гори једино- човек.

Ђузепе Корте („Продавница тајни“): Да ли је лудило болест која се преноси генерацијама, или почиње на седмом спрату болнице, а завршава се на првом? У таквој болници Ђузепе Корте губи раум, али и живот. По мом мишљењу – највећа тајна Дина Буцатија.

Љевин („Ана Карењина“): Чистота природе итекако може одсликовати чистоту човечије душе, бар када је Љевин у питању. У роману који посавља питања о најмрачнијим људским осећањима и судбинама, присуство Љевина отвара врата нади и човечности. Човек који не мари за градску таштину, све што има улаже у сопствени мир. Тумачење Љевинове личности изазива катарзу у сваком погледу, тако да се његова честитост изједначава са греховима осталих јунака овог романа.

ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ

„ДА ЛИ ЈЕ ИСТА ВРСТА СЛОБОДЕ: БИТИ СТВАРАН ИЛИ БИТИ ОСТВАРЕН?“

Хиљадама година људи су се борили за слободу, за тај идеал плаћали су и животом. И кад се чинило да је недостижан, жеља за слободом није их напуштала, била им је звезда водила кроз највећа искушења. Та жеља није се могла заробити никаквим ланцима, никаквим оградама се није могла спутати. А када су се коначно за њу изборили, када су је коначно освојили, дошло је време да се људи питају шта их то и даље спутава да живе животом о коме су маштали и да ли је то она слобода којој су њихови преци тежили.

Можемо ли данас ми, слободни људи, да одлучујемо о свом животу у друштву које нам диктира шта треба да радимо, како да се понашамо, како треба да мислимо? Уместо да као слободна бића радимо оно што нас испуњава, што нас чини срећним, принуђени смо да се прилагодимо околностима, да се уклопимо у систем постојећих вредности и да се бавимо оним што нам обезбеђује материјалну корист, која данас подразумева поштовање у друштву.

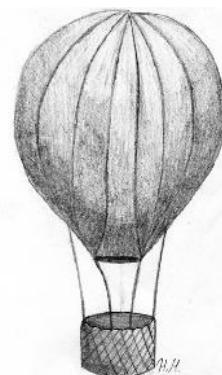
Да ли је слобода само апстрактан појам без правог покрића? Можда не треба ни да се питамо, већ да,

(Мирослав Анђић)

као и други, прихватимо оно што се од нас очекује, не помиšљајући да нешто урадимо за себе. Зар то не би значило да живимо празним животом, не чинећи ништа да га испунимо оним што нас чини срећним? Ако сами себи ускратимо ту срећу, прихватајући туђе захтеве, зар наша слобода није равна ропству? Зар човек треба да се врати у робовске ланце да би спознао колико вреди слобода?

Шта треба да се деси да људи науче да живе слободно и да коначно схвате да имају један једини живот да у њему остваре оно за шта су створени?

Милош Ђировић, трећи разред

Пртеж:
Николина Маричић

СВЕТ У КОМЕ ЖИВИМ

Иако сам напунила тек седамнаест година, често се запитам шта се то десило са светом у коме живимо.

Чини ми се да се све ређе срећу права пријатељства. Млади су постали асоцијални, важна им је шминка и технологија. Нема вишег штетњи без мобилних телефона, нема разговора и шала. Ваљда је то сад нормално, тако кажу. Чак и родитељи малој деци дају телефоне у руке, јер не могу да их смире. У школи, чим звони, ходници су пуни ученика који не скрећу поглед са дисплеја. Девојке су налик једна другој, пластичне, са тоном шминке. Пате од комплекса, такмиче се која ће имати скупљу гардеробу.

Данас се цене само људи добrog материјалног стања. Сви само грабе за себе. Новац је најчешћа тема и у музичи коју млади слушају. Где су нам легендарни бендови који су приказивали реалну слику друштва? Нема их.

Медији вишег нису средство за едуковање, већ пропагирају естрадне личности и мафију. Зар они могу бити узори омладини? Библиотеке се се све ређе посећују, опустеле су. Књиге на полицама као да говоре: "Узми ме! Овде ми није место, хоћу да видим тај модеран свет!"

Кажу да имамо одлив мозгова и да је стопа природног прирапштја ниска. Да ли су се запитали зашто? Млади одлазе из земље, јер нико не жели да ради дванаест часова дневно за минималац. Људи, освестите се, пробудите се, покрените се! Зар не видите да нам друштво све дубље тоне у понор из ког нема повратка.

Јелена Станисављевић

МОЈ ОТАЦ

Пртеж:
Николина
Маричић

Када није ту, његов лик је испред мене, да ми улије храброст. У ушима одзывају хиљаде умилних речи, мени упућених. Када одлази да ради и када се враћа, његове руке су раширене да загрле моју браћу и мене. У његовом свету има места само за нас и наше жеље.

За несташлуке нас кажњава речима: „Обећај да се неће поновити!“ Када бих могла, њему и сличним очевима, посветила бих дан за одмор.

То би био летњи дан, топао као срце мог тате, ведар као његов дух, пун цвећа и воћа, као његове руке пуне поклона. Тога дана на његове жуњеве ставила бих букет мирисног цвећа. На његово уморно лице спустила бих безбрзјо пољубаца.

Сви ми кажемо да је мајка само једна, али и у татином загрљају има исто толико топлине, љубави, бриге и праштавња.

Анђела Тошић, први разред

ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ

„Убиће ме ови у позоришту, не могу да стигнем да завршим комад“ – мислио је слушајући сат који је откуцавао поноћ. Месец провирује кроз прозор и обасјава старе књиге на полицама. Из фасцикле је узео хрпу папира и сео испред камина.

Док је листао папире, покушавао је да схвати где је изгубио ону нит којом је требало да повеже све догађаје у логичан расплет. Умор га је брзо савладао и глава му је клонула на наслон фотеље. Истог тренутка, он зачу кораке испод прозора, тргну се, устаде и погледа кроз полуотворен прозор. Мушкирац у дугом мантилу, са шепширом на глави замицао је иза високих стабала његовог врта. Не оклевавајући, он крену за њим.

Незнанац олако прескочи ограду и запути се узбрдицом ка шуми. Покушавајући да га сустигне, испео се до шуме и ту застao без даха. Човека у мантилу више никде није било.

Одједном из шуме зачу се чудан звук, он се тргну и погледа у правцу из кога је допирао.

У реткој шуми на месечини јасно је видео лисицу која је седела на пању и истезала врат. Ни по

НЕОБИЧАН ДАН

чemu није личила на оне лисице које је он познавао, досадне и лукаве. Пришавши јој, он схвати да је то заиста чудна нека лисица. Њено крзно је светлуцало на месечини, а њена паж фризура је лепршала при сваком покрету главе. Благо му се осмехнула и без речи повела га у дубину шуме. Шума је била све гушћа и гушћа, а месечина, зачудо, све јача и јача.

„Ваљда лисица зна излаз из ове шуме?“ – мислио је јурећи за њом. И заиста, убрзо се нађоше на обасјаном пропланку са ког се чуо жубор потока. Лисица се окренула њему и позва га да јој приђе. Ту предахнуше и напише се слатке и хладне изворске воде. Не часећи часа, лисица скочи преко потока, а он за њом. Ускоро се нађоше пред високом капијом која је била отворена. Док је задивљен стајао пред велелепном грађевином у дворишту, није ни приметио кад је лисица нестала. Узалуд ју је тражио погледом.

Не без страха, он покуца на врата. Зачуше се кораци и врата се отворише. Човек у дугом мантилу и црном шепширу на глави стајао је на вратима.

Пртеж: Марко Јечменица

– Ви сте? Очекивали смо вас. Изволите! – рече гласом који је уливао поверење.

Крупне црне очи гледале су га пријатељски и није било разлога да га не послуша и да не уђе. Корачао је за њим дугим ходником дуж кога су од пода до плафона биле полице са књигама. На крају ходника сама од себе отворише се врата. Испред камина, главе клонуле на наслон фотеље, седео је човек са хрпом папира у рукама.

Ирена Ђорђевић, трећи разред

„МОЖДА САМ ВЕЋ ТУ НЕГДЕ, ГДЕ СЕ НАСЛУЋУЈУ ПРАВЕ СТВАРИ“ *М. Анић*

Сваки почетак је тежак, нарочито када се први пут одвајате од куће и долазите у нову средину. Све вам је непознато, само ишчекујете тренутак да се вратите кући. „Хоћу да идем кући!“, то је реченица коју ћете, кад се доселите у дом, најчешће чути. Многи ђаци би да отрче код својих вољених, у свој родни крај, да одустану од учења и дома, кроз који су, пре њих, пропле многе генерације. У том тренутку они не могу да виде све добре ствари које им дом нуди.

Многи ученици који су у овај Дом дошли из различних крајева Србије, сада су већ академски грађани, одлични студенти и што је најбитније остали су

пријатељи за цео живот. Неке домске љубави прерасле су у озбиљне везе и брак. Никад се не зна.

Важна су та пријатељства и те љубави, али не смемо заборавити оно за шта су нас родитељи послали у дом-школовање. Да бисте успели у животу, морате да проведете сате и дане уз књигу, али не брините, када сте у недоумици око учења, стари домци су увек ту да вам помогну.

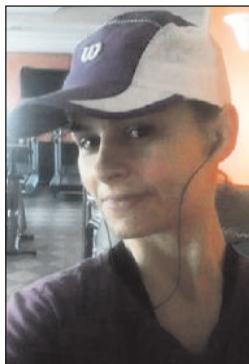
Ако гледате из праве перспективе, Дом је место у коме можете да пронађете пријатеље, откријете љубав и остварите своје циљеве.

Матеја Ружић, други разред

СЛОВОДНО ВРЕМЕ

ТЕРЕТАНА ЗА ПОЧЕТНИКЕ

Решили сте да кренете у теретану, а не знате баш ништа о томе? Од чега да почнете, како да се припремите? Шта смете да једете, како се која справа користи и који систем вежбања ће вам донети најбоље резултате? На ова и друга питања одговара васпитачица Драгана Ђусловић, која кроз смех, каже да је постала зависник од тренинга. У теретану иде 5 пута недељно, а њени тренинзи трају сат и по. За њу нема одустајања и зато воли да цитира Томаса Едисона: „Наша највећа слабост лежи у одустајању. Најсигурнији начин за успех увек је у томе да треба да покушамо још једном.“

Драгана Ђусловић

Које су грешке које почетници праве у теретани?

Много грешака виђам сваки дан. Млади, а посебно момчи у теретану дођу у потреби за доказивањем, оно што је битно, то је да треба бити свестан да је бодибилдинг један од најтежих спортувова и у складу са тим треба имати потребна знања у вези са овим спортом. **Младима, а пре свега почетницима, могу dati неколико смерница а то су:**

1. Одаберите програм вежбања који је у скаду са циљем који желите да постигнете. Трудите се да циљеви буду реални.

2. Одаберите лагану и комотну одећу која пропушта ваздух. Изаберите удобне патице и нека оне служе само за тренинг.

3. Останите мотивисани, а пре сега бих рекла да себи створите једну навику вежбања, јер ће бити дана када мотивација може и да опадне. Ако сте већ створили ту здраву навику, онда не прескачите тренинг. Имајте на уму да су сви вежбачи једном били почетници.

4. Немојте хранити свој его и дизати тежине ван ваших могућности, прво научите правилну технику извођења вежби и одредите број понављања серија и тежине у складу са вашом снагом. Јако је битно на почетку са вежбама ускладити и дисање. Мишићи и тело морају имати довољно кисеоника. Ваздух се удише на нос, издеше на уста и дише се дијафрагмом из стомака, а не грудним кошем.

5. Загревање као и истезање озбиљно схватите. Загревањем од 10-ак минута постиже се убрзавање пулса што појачава циркулацију и болу прокрвљеност мишића, као и спречавање повреда.

Да ли су неопходни суплементи?

Оно што је најбитније то је знати да резултати долазе из синергије здравог режима исхране, тренинга, одмора и суплемената. Кад кажем режим исхране не мислим на дијете, којима су склоне девојке, већ

знати шта је то здрава исхрана. Саветујем да исхрана буде базирана на протеинима, сложеним угљеним хидратима и здравим мастима.

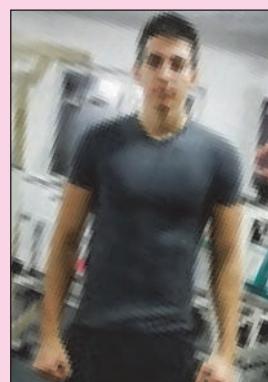
Какав треба да буде простор за вежбање?

Бирам комплетно опремљене теретане. Јако је битно такође знати да се теретане не деле на женске и мушки као ни програми вежбања. Девојке треба да превазиђу заблуду да ће се набилдовати и да кардио тренинге замене са тренинзима са оптерећењем. Простор мора бити чист, проветрен и морамо сви водити рачуна о личној хигијени.

Боравак у природи или теретана?

И једно и друго. У природи можемо одрадити неке од кардио тренинга у смислу брзог хода или лаганог тренинга, али овакви тренинзи се не препоручују свакодневно! Природу можемо користити да након напорног тренинга у теретани уживамо са пријатељима на чистом ваздуху и дружењу.

ВЕЖБАЊЕМ ДО САМОПОУЗДАЊА

Милош Недељковић

Од септембра прошле године вежбао сам на атлетској стази, да бих стекао кондицију, а од октобра сам почeo да вежbam на спровама и са теговима у теретани близу моје школе. Ко има жељу, може брзо да напредује, већ за месец дана сам осетио трансформацију у мишићној маси. Био сам изузетно мотивисан да вежbam и нисам одустајao, што се одразило на моје самоизреke. Заиста је истинита она народна изрека: У здравом телу – здрав дух!

ЗДРАВИ СТИЛОВИ ЖИВОТА: БОРАВАК У ПРИРОДИ

НАЈЛЕПША МЕСТА У СРБИЈИ

Милош Ђивовић на брду Љубињу

Са напретком технологија и све већим бројем свакодневних обавеза, савремени човек има све мање времена за опуштање и одмор. Чак и када му се укаже прилика да одмори, он то драгоценом време проводи уз рачунар или мобилни телефон који му пружају разоноду и тренутно задовољство, али не и праву радост. А зашто не бисмо учинили услугу сами себи, зашто то мало слободног времена не бисмо провели квалитетно? Заједно са примером, након напорне радне недеље или за време празника, не бисмо отишли на излет у природу или на камповање?

Права је привлегија то што смо рођени у Србији, земљи која је пре божата природним лепотама које су за многе још увек неоткривене. Ако желите да се одморите и да уживате у природи и ако сте у недоумици куда поћи, ево неколико места у којима сам био и која су ме оставила без даха, а сигуран сам ће и вас, ако их посетите.

Планина Тара је прави бисер природе који не може да се види било где. То је планина која својом лепотом никога не оставља равнодушним и сигурно је најбољи избор за оне који воле планинарење и нетакнуту природу. Тара је, као што знајмо, један од наших националних паркова што само потврђује њено богатство. Ту имате могућност да видите дрво које расте само код нас, јединствену Панчићеву оморику.

Планина која спава отворених очију, тако многи описују Голију,

лепотицу Западне Србије. Најпознатија је по својим „горским очима“, ледничким језерима која представљају праве мале оазе. Уколико желите да посетите Голију, мој савет вам је да то учините преко лета, јер у току зиме Голија постаје неукротиви снежни див који плени лепотом, али и суворошћу.

За оне који воле добар поглед, а уједно су и љубитељи лагане вођње чамцем, најбољи избор је- канјон реке Увац. Осим нестварних меандара који осликају праву снагу природе, ту ћете имати могућност да у пуном сјају угледате господара неба над Србијом, његово небеско височанство- белоглавог супа.

Место на коме се додирују земља и небо, место на коме се осећате као да сте међу облацима, место са кога видите пола Србије и које је, барем на мене, оставило најјачи утисак јесте планина Мучанј. Горски див који попут неу-

морног стражара мотри на окружење у коме доминира, очараће вас када га угледате из даљине, али, верујте ми на реч, оно најлепше вас очекује тек када дођете на његов врх. Ако желите да посматрате нестваран залазак сунца или да ноћ проведете у шатору међу звездама, Мучанј је свакако најбоље место за то, али има један предуслов да уживате у овим лепотама, а то је- да немате страх од висине. Ако нисте савладали овај страх, Мучанј није место за вас.

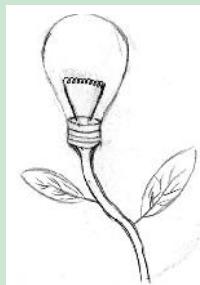
Уколико ипак нисте у могућност да обиђете ова прелепа места, мој савет за вас је да искључите свој рачунар и телефон и да, након напорног радног дана, седнете у своје двориште или на терасу и да на миру попијете кафу са особама које волите. Верујте ми на реч, умор ће вас проћи за трен ока.

Милош Ђивовић,
ученик III разреда
Техничке школе

ЕКОЛОГИЈА: САЧУВАЈМО ПРИРОДУ!

Да ли сте се некад питали шта можете да учините за своје окружење? Наши домци јесу. Ево порука ученика са једног састанка VII васпитне групе!

- Буди доктор, продужи живот дрвету!
- Не штедите воду? А шта ако једног дана не будете имали воде ни за лимунаду?
- Када видим да неко пише само са једне стране свеске, не штедећи папир, или пише ненормално крупним словима, ја полујим!
- Зар људи немају свест да схвате да се тај папир добија од дрвећа!
- Пишите са обе стране папира, за вас је то обичан папир, а једној панди је то оброк!
- Јадан озонски омотач због моје цимерке која нас редовно оставља у облаку дима од њеног дезодоранса.
- Штедите струју, будите роматични!

Цртеж: Зорана
Миловановић

Поруке скупила: Драгана Андрић, васпитач

● АНКЕТА ●

ДА ЛИ ЈЕ БИТНО ИМАТИ СТИЛА?

Татјана Радојичић: Наравно да је битно, на тај начин се испољава аутентичност и подиже ниво самопоуздана.

Јована Ђирић: То и није толико битно, мени је битније да је неко уредан и чист.

Верица Грујићић: Да. Кад вас неко види на улици и каже вам: „Баш си клошарски стилизована!“, то значи да имате стила.

Јована Ристић: Није, зато што треба бити што природнији.

Анђела Коловић: Изузетно, зато што мода дође и прође, а стил остаје.

Анђела Ђоковић: Већина нема стила, већ прати трендове. Стил је непролазан, а трендови се смењују. Стил је оно што даје печат нашој личности, чиме можемо да изразимо себе.

Ирене Ђорђевић: Стил је накада битнији од лепоте.

Јана Бркушанин: Стил је оно што нас чини јединственим, по чему смо препознатљиви.

Анђела Радисављевић: Битно је, али не мора све бити по последњој моди.

Лена Лазић: Наравно, стил је огледало човека и мора се редовно гланцати.

Анђела Новитовић: Да, јер не треба копирати друге, већ треба бити свој.

Марија Радисављевић: Уникатан стил је одлика јаког карактера и снажне личности. Само таква особа је спремна да изнесе свој стил, без освртања на туђе мишљење и на могуће негативне коментаре.

ОПИШИТЕ ИДЕАЛНОГ ЦИМЕРА

Верица Грујићић: Добар цимер је онај који има пун орариј слаткиша које не једе и који склана пешкире са терасе кад нађе директор. А идеалан је онај који живи у саксији, залива се једном недељно и има своју девојку Зорку, плишану играчку.

Татјана Радојичић: Идеалан цимер је неко ко те засмјава сваки дан непрестано.

Анђела Ђоковић: Стрпљив, забаван, толерантан.

Тања Богдановић: Друштвен и уредан.

Јана Татовић: Само нек је чист и уредан.

Ирене Ђорђевић: Цимерка која преспава цео дан, тако да ја могу да учим у миру и тишини.

Јелена Станисављевић: Идеалан цимер треба да има интересовања слична мојим, да буде забаван и да ме разуме.

Јована Ристић: Уредан, да не буде дволичан и превише озбиљан.

Анђела Радисављевић: Уредан, искрен и да није нормалан, јер је то досадно.

Вања Драмићанин: Идеалан цимер сам ја- педантна, на дијети и волим да слушам гласну музику.

Кристина Живановић: Желим Вању Драмићанин за цимерку.

Јана Бркушанин: То су моје цимерке, Ица и Мица, луде а паметне.

Лена Лазић: Идеалан је онај цимер који никад није у соби.

Ања Рисимић: Идеалан цимер проводи мало времена у соби а доноси много хране.

ТВОЈ РЕЦЕПТ ЗА ДОБРО РАСПОЛОЖЕЊЕ?

Татјана Радојичић: Да затекнеш срећену собу.

Ирене Ђорђевић: Када у касним сатима кренемо да преричавамо занимљиве догађаје из детинства.

Јована Ђирић: Музика и лепо време ме увек орасположе.

Верица Грујићић: Само рок музика и слушалице које добро раде.

Анђела Радисављевић: Ја сам увек расположена, тако да ми рецепт не треба.

Јана Татовић: Размишљање о лепим стварима које су се додогдиле, догађају се и дододиће се.

Јелена Станисављевић: Треба бити окружен драгим људима, добром музиком и добрым књигама.

Верица Грујићић: Кафа, спавање и чоколадно млеко.

Вања Драмићанин: Пицама парти, звучник, добра музика и чоколадна торта.

Лена Лазић: Човек треба да буде свестан да се тренуци који управо пролазе неће никада поновити.

Ања Рисимић: Обуци се у црно и слушај музику 24 сата дневно.

Анђела Новитовић: 100 грама спавања, 100 грама ћаскана са цимеркама, по 200 грама љубави и смеха и 300 грама стрипљења.

ШТА НЕ ТОЛЕРИШЕШ КОД ЉУДИ ИЗ ТВОГ ОКРУЖЕЊА?

Татјана Радојичић: Лажни осмех и неразумевање.

Анђела Ђоковић: Када људи имају потребу да понизе неког да би себе уздигли.

Ирене Ђорђевић: Лаж и оговарања.

Јана Бркушанин: Неискреност и негативно расположење које утиче на мене.

Вања Драмићанин: Кад је неко нарцис и кад стално њути.

Јована Ђирић: Када не слушају шта им говорим.

Вања Веселиновић: Лаж, омаловажавање неког и нечијег рада, коментарисање нечијег изгледа и конзервативизам, а већина људи је таква.

Лена Лазић: Све толеришем ако су добри, јер нико не заслужује нетolerанцију.

ШТА ЗАМЕРАШ ГЕНЕРАЦИЈИ ТВОЛИХ РОДИТЕЉА?

Татјана Радојичић: То што некада не могу да се ставе у мој положај и да ме разумеју.

Анђела Ђоковић: Неке старомодне принципе.

Тања Богдановић: Стално журе.

Ирене Ђорђевић: То што некад немају времена за нас.

Анђела Радисављевић: Што очекују од нас превише и труде да постанемо оно што они нису могли кад су били млађи.

Јана Татовић: Што некад покушавају да неметну конзервативан начин живота.

Јована Ђирић: Кад кажу да је једина ствар о којој треба да бринемо – школа.

Јована Ристић: Очекивања која не могу да испуним, у погледу образовања поготово.

Лена Лазић: Што не разумеју оно кроз шта су прошли.

Вања Веселиновић: Што су некад превише заштитнички настројени.

Ања Рисимић: То што мисле да ми немамо брига у животу.

Наставак са 25. стране

Вања Драмићанин: Приче које починују са „Млада дамо, молићу те да се узбиљиш!“

Анђела Новитовић: Што ме терају да једем.

Верица Грујичић: То што мисле да су најпаметнији и најискуснији.

ДА ЛИ СТЕ СКЛОНИ ОДЛАГАЊУ ОБАВЕЗА?

Ирена Ђорђевић: Увек. Кад год треба нешто да обавим, да учим или нешто друго да урадим, ја прво легнем да спавам.

Лена Лазић: Не, трудим се да све урадим кад треба.

Вања Драмићанин: Волим ону црногорску: Све што можеш данас, остави за сутра.

Анђела Новитовић: Ретко, али ако ми се спава, онда ћу одспавати, јер не функционише кад сам уморна.

Ања Рисимић: Не, не подносим људе који не испуњавају своје обавезе, па ни сама нисам таква.

Анђела Коловић: Изузетно, покушавам да стигнем на све стране, а не успевам.

ШТА ТЕ ОДУШЕВЉАВА?

Татјана Радојичић: Искреност и оптимизам.

Јована Ђирић: Углавном дани без школских обавеза, распуст и викенди.

Јана Симовић: Природа и поједини људи.

Анђела Новитовић: Загрљај, осмех, залазак сунца док Морава тихо тече и једне очи плаве.

Тања Богдановић: Поклони или нечији долазак.

Марија Радисављевић: Кајзерице и чај за доручак.

Јана Татовић: Одушевљавају ме увек наслеђани људи, људи пуни љубави који су спремни да покажу некоме да га воле.

Ирена Ђорђевић: Неки чаробни тренуци, поветарац у коси, смех деце или кад се сама враћам из школе у вечерњим сатима па се у ваздуху осети мирис јесени.

Ања Рисимић: Раумевање и поштовање.

Лена Лазић: Одушевљавају ме људи који другима улепшавају живот.

ШТА СУ ТВОЈИ ПРИОРитети?

Татјана Радојичић: На првом месту је породица, па онда све остало.

Ирена Ђорђевић: Да завршим школу и да се запослим.

Јелена Станисављевић: Да завршим ову школску годину, да упознам нове људе и да обиђем најлепшије делове Србије.

Ања Рисимић: Треба бити што бољи себи да би био добар и другима.

Анђела Радисављевић: Да постанем туристички водич и путујем по целом свету.

Анђела Новитовић: Да упишем генетски инжењеринг на Универзитету Ломоносов у Москви.

Верица Грујичић: Да завршим Гимназију а да не понављам разред.

ТВОЈА НЕОСТВАРЕНА ЖЕЉА?

Татјана Радојичић: Да пропутујем цео свет.

Анђела Ђоковић: Да напиша неку књигу и постанем светски познати писац.

Тања Богдановић: Да научим да свирам клавир.

Анђела Новитовић: Да научим да свирам виолину.

Јана Татовић: Да будем без икаквих обавеза.

Јована Ђирић: Да се бавим одбојком.

Верица Грујичић: Да се излечим од глаукома.

Ивана Опокољић: Моја неостварена жеља је упис у војну гимназију.

Ирена Ђорђевић: Да пропутујем свет и упознам друге културе и људе.

Јелена Станисављевић: Да постанем фотограф. Нијакад није касно!

Вања Драмићанин: Да будем јавна личност и да се преселим од Верице.

ШТА ЗАМЕРАШ ДЕВОЈКАМА – МЛАДИЋИМА?

Татјана Радојичић: Мањак самопоуздана.

Анђела Новитовић: Не цене ситнице, а ситнице много значе.

Анђела Ђоковић: Кад немају петљу.

Јана Татовић: Замерам им што понекад мисле да су моћнији и утицајнији од девојака.

Ирена Ђорђевић: Несигурност, неодлучност.

Јелена Станисављевић: Нетolerанцију, исмејавање других особа и оговарање, хвалисање и некултурно понашање.

Милена Поповић: Стил облачења и што се не опходе на прави начин према девојкама.

Ивана Опокољић: Неодговорност и лењост.

Јана Бркушанић: Умеју да буду изузетно неодговорни.

Анђела Радисављевић: Што нису увек искрени и немају поштовања према њима, што искоришћавају девојке да би се доказали у друштву.

Ања Рисимић: Замерам им што искоришћавају девојке и тиме доказују да немају морала.

Верица Грујичић: Утрипованост, бато!

Милица Петровић: Што нису централни.

Јована Ђирић: Ништа им не замерам.

Вања Драмићанин: Што они имају плаве очи, а ја немам.

МОЖЕТЕ ЛИ ДА СЕ НАСПАВАТЕ?

Сан је веома важан за здравље. Научници су утврдили да узраст утиче на потребан број сати сна. Средњошколцима је у просеку потребно 8 сати спавања. Међутим, то није увек могуће. Ево како су девојчице из нашег Дома одговориле на ово питање:

– Не, зато што нас васпитачице буде рано, чак и када смо друга смена. То се не уклапа у моје навике, морам да спавам најмање 9 сати.

– Ја у просеку спавам од 6 до 7 сати.

– Да, али само ако сам прва смена. Моја поподневна дремка зна трајати 2 до 3 сата.

– Код куће лежем када хоћу, обично јако касно, а устајем још касније, јер ми нико не лупа на врата у 6 ујутру.

– Не успевам да се наспавам у дому, обавезе ми не дозвољавају. Спавам мање од 7 сати.

– Спавам 6 сати, некад и мање.

– Не одмарам преко дана, не бих стигла да завршим све обавезе. Школа ми одузима много времена.

– Ништа ми не смета, успевам да се наспавам у дому. Обично спавам 7 сати.

– Немам навику да спавам преко дана.

Ирена Ђорђевић, трећи разред

МУЗИЧКА СТРАНА

НАЈБОЉИ КОНЦЕРТИ НА КОЈИМА САМ БИЛА

1. Концерт „Ју групе“ за дочек Нове 2019. године

У самом центру Чачка, у новогодишњој ноћи, многобројна публика уживала је уз незаборавне хитове добро познатог београдског рок састава. Заједно са извођачима, у Ноћу годину су уз песму и ватромет ушли и одрасли и деца, јер је у публици било фанова готово свих узраста. По мом мишљењу ангажовање „Ју групе“ је био пун погодак.

2. Концерт младог чачанског бенда „Јурка“ у оквиру мини чачанске гитаријаде, августа 2016. године

Први концерт некадашњих гимназијалаца био је права прилика да публици представе другу по реду ауторску песму „Фелер“. Мислим да је степен интересовања постао већи по објављивању нове песме која је убрзо постала хит по градским свиркама. Чачанска мини гитаријада је организована с циљем да они најбољи добију учешће на чувеној Зајечарској гитаријади где наступају и највеће рок звезде светске сцене. Јурка је један од три бенда који је обезбедио учествовање на гитаријади у Зајечару.

3. Концерт „Рибље чорбе“ за дочек српске Нове 2017. године

„Задњи воз за Чачак“ је била песма којом је Рибља чорба отворила концерт на дочеку Српске нове године на градском тргу у Чачку. Сви присутни су као један певали добро познате хитове овог рок састава и уживали у добром звуку. Бора Ђорђевић је као и увек направио одличну атмосферу, најављујући песме, причао је о томе како су оне настале, убацујући понеки духовити коментар.

Верица Грујичић

Џон Бон Џови**ОВО ЈЕ МОЈ ЖИВОТ**

Ово није песма за оне са сломљеним срдцима

Није тиха молитва за оне што их је молитва
напустила

Ја нећу бити само једна фаџа у гомили

Чујете мој глас

Кад будем гласно викнуо

Ово је за оне што држали су се својих

принципа

За Томија и Ђину који никад нису уступили

Сутрашњица постаје тежа, не грепи

Срећа није чак ни срећна

Мораш сам стварати своје шансе

Боље стој усправно када те прозивају

Немој се савијати, немој се ломити

немој се повлачити

То је мој живот, сад или никад

Нећу живети заувек

само хоћу да живим док сам жив

(Ово је мој живот)

Моје срце је као отворени аутопут

Како што је Френки рекао

радио сам шта сам хтео

Само хоћу да живим док сам жив

Ово је мој живот

Џон Бон Џови је амерички музичар, певач, текстописац, композитор али најпознатији је као фронтмен групе „Бон Џови“.

Имао је свега 17 година када је у музичком студију код свог рођака Тонија радио као чистач. Своју прву песму „We wish you a merry Christmas“ снимио је 1980. године када је у студио његовог рођака дошао музичар Меко који је прихватио Тонијев предлог да песму снима са Џоном.

Џон Бон Џови се остварио као фронтмен у групама „Разе“ и „Atlantic City Expressway“ као и у групи „Бон Џови“ у којој и данас, у својој 57. години, пева и свира активно.

МОЈ ИЗБОР:

Верица Грујичић

Топ 10 најбољих рок песама свих времена:

1. Sweet child o' mine
– Guns N' Roses

2. Show must go on
– Queen

3. Highway to Hell
– AC/DC

4. Paint it black
– The Rolling Stones

5. Smells like teen spirit
– Nirvana

6. Nothing else matters
– Metallica

7. Wind of change
– Scorpions

8. It's my life
– Jon Bon Jovi

9. Eye of the tiger
– Survivor

10. Pink Floyd –
Another Brick In
The Wall

ДОМСКИ МУДРИЈАШИ

Немој да се правиш Тоша! Престани да изводиш бесне глисте, иначе – заиграће мечка и пред твојим вратима! Само ти гледај кроз ружичасте наочаре, превешће те жедног преко воде! Зар не видиш да те мота око малог пр-

ста? Пао си на ниске гране, па не видиш да те вуче за нос! Мораш јој већ једном очитати буквицу, да не би обрао зелен бостан. Јесу ли ти вране попиле мозак? Тргни се, иначе ћеш платити своју глупост, ко Светог Петра кајгану! Због ње

си почeo да лупаш ко Максим по дивизији. Па ниси ти овца за шишање! Било би ти боље да окренеш други лист, иначе ћеш пијан ко летва да плачеш ко киша кријући крокодилске сузе. Тргни се, док није појео вук магарца!

Милица Матовић

ДОМСКИ ТВ ПРОГРАМ

- 7:00 – Нови радни дан, нове радне победе
(са васпитачицом Драганом Андрић)**
- 8:00 – Са усисивачем у акцији**
- 9:00 – 12:00 – Моја ученица– моја правила!**
- 13: 00 – Моја Неца кува боље од твоје.**
- 18:00 – Нећете веровати
(са кромпиром у главној улози)**
- 19:00 – 100 домаца, 100 срцоломаца**
- 20:00 – Домски дневник**
- 20:15 – Дом гори, а васпитачица се чешља**
- 21:00 – La vita e bella, ако си добро јела!**
- 22:00 – Лаку ноћ, децо!**
- 23:00 – 6:00 – Све је само рокенрол
(музички програм, ди- цеј Гоги)**

Лена Лазић

МУЋНИ ГЛАВОМ!

МУЋНИ ГЛАВОМ!

ОМИЉЕНА ЈЕЛА ИЗ ДОМСКЕ КУХИЊЕ:

1. кајзерице;
2. пица;
3. печурке са пилетином и кукурузом;
4. ражњићи са помфритом;
5. домаћа чорба;
6. бечка шницила;
7. погачице са сиром и сланиницом;
8. макароне са сиром и пилетином;
9. салата од цвекле;
10. роловане виршле;
11. колач са кексом и бананама;
12. јагоде са шлагом;
13. крофне пуњене кремом.

САВЕТИ ЗА ПРЕЖИВЉАВАЊЕ ПРВИХ ДАНА У ДОМУ

1. Чуважте тоалет папир као да је од злата.
2. Понесите чепиће за уши у дом за случај да цимер хрче (kad већ не можете да му зацепите уста).
3. Увек сакријте нешто хране, верујте ми бићете гладни баш негде око 11 сати увече.
4. Шта год да те питају да ли знаш да урадиш, реци да не знаш.
5. Не купајте се ако је више од 3 особе у купатилу.
6. Ако имате цимера који слуша метал, пуштајте му народњаке. Није безбедно али је забавно.
7. Увек kad изађете или уђете у дом откуцајте се на вратима. (Занима ме до kad ће да издржи апарат.)
8. Увек чувајте паре за храну јер kad тад вам се оброк у кухињи неће свидети.
9. Немојте за битне ствари рачунати на домски интернет. Kad вам буде највише требао, баш тад ће да закочи.
10. Имајте на уму да су зидови на поткровљу старог дома од крхког материјала.
11. Припремите се за устајање (УСТАЈАЊЕЕЕЕЕ) у 7 ујутру чак и kad сте друга смена.
12. Немојте причати о школи са неким из Медицинске. Лакше ћете разумети старогрчки него њих.
13. Не верујте ни у шта током избора за председника Домског парламента.
14. Немојте покушавати да бежите из дома уз помоћ хеликоптера. Неко ће приметити...
15. Немојте ни да се зезате како ћете да бежите из дома уз помоћ конопца. Не питајте како знам.
16. Немојте ићи са догледом да гледате кроз прозоре новог Дома.
17. Ако сте у новој згради Дома обавезно навуците завесе... А, да!
18. Немојте имати поверења у оградицу горњих кревета.
19. Набавите времеплов и дођите у Дом 2017. године.
20. И најбитнији савет: Ако желите да преживите у дому, не слушајте наше савете.

Дарко Мракић, трећи разред и Михаило Миловановић, други разред

ДОМСКИ МУДРИЈАШИ

ДОМСКИ БИСЕРИ

- Седим ја и гледам у њега дијагонално право.
- У коју школу иде Божо Гимназијалац?
- Моја кућа је од Лазаревца 3 километра пешке, а колима је ближе.
- Стари завет превео је Ђура Јуричић.(Назив апотеке у Лазаревцу.)
- Ја ћу, жоћу да гађам!
- Требало је прво да се вратимо, па тек онда да дођемо.

- Пливамо уз плиму.
- И онда су почели да певају Дивљу јабуку.
- Узми ми вечеру, ако има нешто узмљиво.
- Није ми битна старина (станарина!).
- Часним на кас.
- Изледа да он са њом станује. – Који Станоје?
- Ево ова ствар која купа бубе. (купи бубе!)
- Даћете ми петину хлеба! (Јоца у „Јеленчету“)
- Сад морам да радим стој на ногама.
- Јеси стигао у Милавац? (Горњи Милановац)
- Морам да набавим неко куче за по кући.
- Није репенератор него регенератор.
- Платинска љубав
- Ви жене стално идете на дебилацију.
- Шта сутра има за доручак? – Овде пише: жељаница (навикао на опишану латиницу).

Бисере скупила: Анђела Новитовић

ЧИОДА

- А** – Аларм (Ко га измисли, само да ми је знати!)
- Б** – Бомбардовање (Или то само цимер хрче?)
- В** – Венецијанери (Једно од неостварених обећања актуелног председника Домског парламента.)
- Г** – Где нестадоше домци? (Време ученја.)
- Д** – Доручак – (Боже здравља, додедине ћу поранити!)
- Ђ** – Ђубре – (Као украсни мобилијар у соби.)
- Е** – Еманципација (Ако желиши да је стекнеш, усели се у дом.)
- Ж** – Живици (има ли ко вишке ове мистичне материје да ми позајми?)
- З** – Зид (Бетон за децу из будућности.)
- И** – Интернет: веровали или не – коначно ради!
- Ј** – Јади младог домаца.
- К** – Картице (Да л' смо ушли ил' смо изашли?)
- Л** – Лењост (Моје средње име.)
- Љ** – Љубавне степенице ка седмом небу.
- М** – Мизантроп (Од сумрака до свитања.)
- Н** – Новине (Ко је најбољи у овој дисциплини?)
- Њ** – Њам, ъам...пица за вечеру!
- О** – Обавештење: (Падају леденице са равног крова.)
- П** – Пешкир (Уместо завесе на прозору, да нас штити од знатиженских погледа.)
- Р** – Распуст (Кад схватите да вам дом недостаје.)
- С** – Смрдибубе (Наши кућни љубимци.)
- Т** – Теме (Кад бих знао да пишем теме, ја бих се обогатио.)
- Ђ** – Ђуфте (Чини ми се да су и оне од кромпира.)
- У** – УСТАЈАЊЕЕЕЕ! Тај магични звук јутра.
- Ф** – Фиксни телефон у соби (Као у хотелу.)
- Х** – Хигијена на (личном) нивоу!
- Ц** – Цигла (Један зид од цигле чини собу.)
- Ч** – Чајна (Домска чајна, made in China.)
- Џ** – Џак – „Ко мачка у цаку вучем се по мраку“ (23 00)
- Ш** – Шапат – (Немогућа мисија у ученионци.)

Домски мудријаши (Дарко, Ирена, Лена...)

ТРИ ТАЧКЕ...

Када ми се не спава ја... будим цимерке... учим... посматрам звезде... једем... слушам музiku... гледам у телефон... правим се да спавам.

Стојим пред огледалом и кажем себи... да ли је реално да сам оволовико лепа?...колико сам ружна!... најлепша буцка!...можеш ти то боље...сви лоши тренуци ће проћи... „Бес“ лепотице, од јуче те нема!... пробуди се и оствари своје снове.

Сви ми кажу да сам... легенда... преамбициозна... права глумица... будала на занимљив начин... добра фудбалерка... тврдоглава... дивља.

А када сам се пробудила... знала сам да је сан... било ми је жао... отишla сам да се умијем... схватила сам да ме је Јелица полила хладном водом... отишla сам да поједем нешто слатко... желела сам да наставим да сањам.

Гледам зализак сунца и мислим... о сјају неких успомена... што не-мам дечка да га гледамо заједно!.. о пролазности живота... о боровима у Сутомору... о штетњи на коју ме је сунце навело.

Када се поклоне казаљке ја помислим... на једне плаве очи... дечка с којим никад нећу моћи да будем... на храну... на Павла... на сестру... на планове за следећи дан... на то да устајем у 6 сати... на кревет.

Размишљања домских мудријаша ослушкивала:

**Пртеж:
Николина
Маричић**

У једној градској кошици

Аутор стрипа: Михаило МИЛОВАНОВИЋ